

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Ὅμοιότητες τινὲς φαινόμεναι εἰς τὰς διαθέσεις, τὰς πράξεις καὶ τὰς περιστάσεις δύο ἐξόχων ἀνδρῶν, τοῦ μὲν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, τοῦ δὲ κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν, τοῦ Τιμολέοντος καὶ τοῦ Βασιγκτώου, μᾶς παρακίνησαν νὰ κατατάξωμεν ὁμοῦ καὶ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν τοὺς βίους. Ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν προϊστάμενοι ἀποικίων σημαντικωτάτων, ὁ μὲν τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν, ὁ δὲ Βασιγκτῶν τῶν κατὰ τὴν Ἀμερικὴν. Ἀμφότεροι ὑπῆρξαν ἄσπονδοι τῆς τυραννίας διαώκται, ὥστε ὁ μὲν ἀπεφάσισε καὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀδελφοῦ τὸν θάνατον, ἐπιχειρήσαντος νὰ κατασταθῇ τύραννος, ὁ δὲ Βασιγκτῶν ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν μητρόπολιν καὶ κατεφρόνησε καὶ τὸν πρὸς τὸν βασιλέα αὐτοῦ ὄρκον, ὅταν οὗτοι ἐπεχείρησαν νὰ διοικήσωσι τὴν πατρίδα του στηριζόμενοι εἰς ἐναντίας τοῦ δικαίου, ἤτοι εἰς τυραννικὰς, ἀρχάς. Ἀμφότεροι ἐνεπνέοντο ἀπὸ αἰσθήματα ἐλευθερίας, αὐταπαρνήσεως, μετριότητος, ἐκ ἐκυριεύοντο ἀπὸ σφοδρὸν ἔρωτα τοῦ νὰ καταστήσωσιν ἐλευθέρους καὶ εὐτυχεῖς τοὺς λαοὺς, οἵτινες ἀφιέρωσαν εἰς αὐτοὺς τὴν τύχην των. Ἀμφότεροι ἐπεχείρησαν τὸ ἔργον αὐτῶν μὲ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα μέσα, καὶ ὑπερβικήσαντες διὰ τῆς ἀνδρίας, τῆς καρτερίας, τῆς ἐπιμονῆς ὅλα τὰ παρουσιασθέντα ἐμπόδια, ἀπέκρουσαν δύο ἰσχυρωτάτας δυνάμεις, τὴν τῆς Καρ-

χρηδόνος ὁ Τιμολέων, ἐκ τῆς Ἀγγλίας ὁ Βασιγ-
κτών. Ἀμφότεροι δὲ, λαβόντες ἀπὸ τοῦ κυβερνω-
μένους παρ' αὐτῶν λαοὺς ἀπόλυτον ἐξουσίαν καὶ
κυβερνήσασιν τὸ κράτος κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν
ἀρέσκειαν, ὅχι μόνον ἐδιοίκησαν νομίμως, συνετῶς
καὶ μὲ μετριοπάθειαν, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἀποκατέστη-
σαν τὰ πράγματα ἐντελῶς, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρ-
χη πλέον ἢ ἀνάγκη τῆς ἀπολύτου αὐτῶν θυνά-
μεως, παρέδωκαν τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας τῆς
κατασταθείσης πολιτείας, ἀπεσύρθησαν τῶν πο-
λιτικῶν πραγμάτων, καὶ ἐπέζησαν εἰς τὸν ἰδιω-
τικὸν αὐτῶν βίον, ὥστε νὰ ἴδωσι τοὺς παρ' αὐτῶν
ἐλευθερωθέντας λαοὺς ἀπολαύοντας τ' ἀγαθὰ τῆς
ἐλευθέρας πολιτείας, τὴν ὁποίαν ἀπέδωκαν εἰς αὐ-
τούς. Πόσον εὐτυχή πρέπει νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἔθνη,
εἰς τὰ ὁποῖα ἀνεφάνησαν τοιοῦτοι ἄνδρες, οἵτινες
κατώρθωσαν διὰ τῆς φρονήσεως, τῆς ἀρετῆς καὶ
τῆς ἀνδρίας αὐτῶν ν' ἀποκαταστήσωσι τὴν πο-
λιτείαν τῆς πατρίδος των, χωρὶς νὰ παρεκτραπῶ-
σιν εἰς ὑπερβολὰς, καὶ χωρὶς νὰ ἐμπέσωσιν εἰς πε-
ρισπασμοὺς, ἢ νὰ ἐκτραχηλισθῶσιν εἰς πράξεις,
ἀφ' ὧν ἢ μὲν διαγωγὴ αὐτῶν νὰ κατασταθῇ ἀμ-
φίβολος, εἰς δὲ τὸν λαὸν νὰ δοθῶσιν εὐλογα παρά-
πονα, καὶ τελευταῖον ἢ ἱστορία νὰ εὔρεθῇ εἰς ἀμ-
φιβολίαν, ὅταν ἐπιφέρῃ περὶ αὐτῶν τὴν κρίσιν τῆς!

Ὁ Τιμολέων ἦτον υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ τῆς
Δημαρίστης, ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων πολιτῶν τῆς
Κορίνθου. Ἐν ᾧ δὲ εἶχε πολλὴν πρᾶότητα, ἦτο
προικισμένος μὲ πολλὴν φρόνησιν ἐν ταῦτ' αὐτῷ καὶ ἀν-

δρίαν ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον πάθος, τὸ ὅποιον ἐκυ-
ρίευσεν ζωηρῶς τὴν καρδίαν του, ἦτο τὸ μῖστος κατὰ
τῆς τυραννίας, ὥστε καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν
Τιμοφάνην, ἐνῶ τὸν ἔσωσεν ἄλλοτε κινδυνεύοντα,
ῤησκοκινδυνεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν, ὕπερον ἀπε-
φάσισεν αὐτὸν εἰς θάνατον, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ὅλαι
αἱ προτροπαὶ καὶ παρακλήσεις αὐτοῦ καὶ τῶν φί-
λων του δὲν ἰσχυρῶν τοῦ νὰ τὸν ἀποτρέψωσι τῆς
τυραννίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε κατασταθῆ φονεύ-
σας πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του.

Διαδοθέντος τῆ θανάτου τοῦ Τιμοφάνους, οἱ μὲν
ἀγαθοὶ καὶ φιλελεύθεροὶ ἐπήρουν τὸν Τιμολέοντα,
ἀλλ' ἦσαν μετὰ τῶν πολιτῶν καὶ ἄνθρωποι, οἱ
ὁποῖοι ἀποστρεφόμενοι τὴν Δημοκρατίαν, ἀπέβλε-
πον καλῆτερον εἰς τὴν τυραννίαν, διὰ τῆς ὁποίας
ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχωσι περισσότερα συμφέροντα.
Οὗτοι διὰ μὲν τὸν θάνατον τῆ τυράννου ἐπροσποιεῖν-
το ὅτι ἔχαιρον, ἀλλ' ἐκατηγόρουσαν τὸν Τιμολέοντα,
ὡς ἀσεβῆ καὶ μιᾶρον διὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν. Ὁ
Τιμολέων ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν τοιαύτην τῶν ἀν-
θρώπων κρίσιν ὅταν δὲ ἐπῆγε νὰ παρηγορήσῃ τὴν
μητέρα του λυπούμενην διὰ τὸν θάνατον τοῦ Τιμο-
φάνους, καὶ δυσαρεστημένην κατ' αὐτοῦ, αὕτη
δὲ δὲν ἠθέλησεν ὀλοτελῶς νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν οἰ-
κίαν τῆς, τοσοῦτον ἐλυπήθη ὁ Τιμολέων, καὶ το-
σοῦτον ἐταράχθη, ὥστε κατὰ πρῶτον ἐπεχείρησε
νὰ θανατώσῃ ἑαυτὸν, ἀποφασίσας νὰ μὴν φάγη
τίποτε. Ἀφοῦ ὅμως αἱ φίλοι του κατώρθωσαν νὰ
τὸν ἀποτρέψωσιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἀπεμα-

κρύνη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ζῶν μόνος εἰς τοὺς ἀγρούς, χωρὶς νὰ μεταβαίη ὀλοτελῶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ· καὶ οὕτω διέτριψεν εἴκοσι σχεδὸν χρόνους χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος εἰς οὐδεμίαν πολιτικὴν ὑπόθεσιν. Πόσον ὁ Τιμολέων διὰ τῆς μετανοίας ἐταπείνωσε τὴν δόξαν καὶ τὸ μέγεθος τῆς πράξεως αὐτοῦ! Ὅταν ὁ ἄνθρωπος βασανίσας καλῶς τὴν πράξιν, τὴν ὁποῖαν μέλλει νὰ ἐπιχειρήσῃ, καὶ ἐξετάσας αὐτὴν ὑπ' ὅλας τὰς ἐπιπτώσεις, πεισθῆ ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς νομιμότητος αὐτῆς, δὲν πρέπει πλέον νὰ ταραχθῆ ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ κόσμου, καὶ ἂν αὕτη ἀποβῆ ἐναντία τῶν ἐδικῶν του σκέψεων· ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐσωτερικῶς πεποιθήσιν, ὅτι ἐξετέλεσε πράξιν ἐνάρετον καὶ δικαίαν, χωρὶς νὰ ταραττεται πλέον ἀπὸ τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων.

Ἰκανὰ ἔτη ὕστερον ἀπὸ τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Τιμολέοντος, ἦλθαν εἰς τὴν Κόρινθον Πρέσβεις τῶν Σικελιωτῶν ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῶν Κορινθίων, διὰ ν' ἀπαντήσωσι τὰς μεγάλας δυνάμεις τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες εἶχον ἔλθει μὲ μέγαν στόλον εἰς τὴν Σικελίαν διὰ νὰ τὴν καθυποτάξωσιν ὀλοτελῶς. Οἱ Κορίνθιοι, καὶ διότι ἐπεθύμουν νὰ διασώσωσι τοὺς Σικελιώτας, ὡς συγγενεῖς αὐτῶν, ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, καὶ διότι ἔτυχε νὰ μὴν ἦναι ἐμπλεγμένοι εἰς ἄλλον πόλεμον, ἀπεφάσισαν νὰ δώσωσι βοήθειαν. Γινομένου δὲ λόγου περὶ στρατηγού, μεταξὺ τῶν πολλῶν προτεινομένων,

εἰς τῶν τυχόντων ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Τιμολέοντος, ἐνῶ αὐτός, οὔτε περιεπλέκετο πλέον εἰς τὰ πολιτικά, οὔτε εἶχε τοιαύτην ἰδέαν, ἢ ἐπιθυμίαν. Παραδεχθέντων δὲ τῶν Κορινθίων τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ διορισθέντος τοῦ Τιμολέοντος στρατηγού, εἰς τῶν πρώτων καὶ ἐπιφανεστέρων πολιτῶν, ὁ Τηλεκλείδης, καλέσας εἰς τὸ μέσον τὸν Τιμολέοντα, τὸν ἐσυμβούλευε νὰ φανῆ γενναῖος καὶ ἀγαθὸς εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέθεσαν εἰς αὐτόν· "Ἐὰν μὲν ἀγωνισθῆς καλῶς (ἐπρόσθεσε πρὸς αὐτόν), θέλεις ἀποδείξει ὅτι ἐφόνευσας τύραννον, ἐὰν δὲ κακῶς, ὅτι ἔπραξες ἀδελφοκτονίαν."

Ἐνῶ δὲ ἐγίνοντο αἱ ἐτοιμασίαι, ἔρχονται γράμματα ἀπὸ τὸν Ἰκέτην, ὅστις ἐπιθυμῶν νὰ ἐξώσῃ τὸν τύραννον Διονύσιον, διὰ νὰ κατασταθῆ αὐτὸς εἰς τὴν τυραννίαν, εἶχε κάμει συνηθήκας μετὰ τῶν Καρχηδονίων, νὰ τὸν συνδράμωσιν εἰς τοῦτο τὸ σχέδιον. Ἐγραφε λοιπὸν πρὸς τοὺς Κορινθίους, νὰ μὴν ἔμβωσιν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἐκστρατείας, οὐδὲ νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς κινδύνους ἐκ μέρους τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες μὲ πολὺν στόλον παραφυλάττουσι τὰς διαβάσεις, καὶ τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐδιείσθη νὰ κάμῃ συμμάχους διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ τυράννου, ἀφοῦ ἐβράδυνεν ἢ ἐδική των ἐκστρατεία. Αἱ εἰδήσεις αὗται τοσοῦτον ἠρέθισαν τοὺς Κορινθίους, ὥστε καὶ ἂν κἀνεῖς ἔδλεπε πρότερον μ' ἀδιαφορίαν τὴν ἐκστρατείαν, τότε ὅλοι ὁμοῦ κατέβαλον προθύμως τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς ἐκστρατείας ἔξοδα.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Τιμολέων μὲ δέκα πλοῖα, μὲ τὰ ὁποῖα μετέφερε τοὺς στρατιώτας του· ἀλλ' αἱ ἐκ Σικελίας εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβε καθ' ὁδὸν, τὸν ἔρριψαν εἰς πολλήν ἀπορίαν. Ὁ Ἰκέτης, νικήσας τὸν Διονύσιον, καὶ συγκλείσας αὐτὸν εἰς τὸ Φρούριον, ἐκυρίευσεν τὰ περισσότερα μέρη τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν· εἶχε δὲ ἀναθέσει εἰς τοὺς Καρχηδόνιους τὴν φροντίδα νὰ μὴν ἀφήσωσι τὸν Τιμολέοντα νὰ πατήσῃ εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ὁποίαν, ὅταν ἡ ἐκστρατεία αὕτη τῶν Κορινθίων ἤθελε ματαιωθῆ, ἔμελλον νὰ διαμοιράσωσι μεταξὺ των. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Τιμολέων προχωρῶν ἔφθασε τέλος εἰς τὸ Ῥήγιον· ἐκεῖ δὲ εὐρίσκει πρέσβεις τοῦ Ἰκέτου προτείνοντάς, ὅτι αὐτὸς μὲν ὁ Τιμολέων, ἂν θέλῃ, δύναται νὰ μένῃ ὡς σύμβουλος πλησίον αὐτοῦ, τὰ δὲ πλοῖα καὶ τοὺς στρατιώτας νὰ τοὺς ἀποστείλῃ ὀπίσω εἰς τὴν Κόρινθον ὡς περιττούς· διότι ὁ πόλεμος κατὰ τὴ Διονυσίαν εἶναι ἤδη ἐγγὺς νὰ τελειώσῃ. Ἐὰν δὲ μὴ πεισθεῖς, θελήσῃ νὰ προβῆ διὰ τῆς βίας, οἱ Καρχηδόνιοι θέλουσι τὸν ἐμποδίσει. Καὶ πραγματικῶς εἴκοσι πλοῖα τῶν Καρχηδονίων ἦσαν ἔτοιμα ν' ἀντικρούσωσι τὸν Τιμολέοντα, ἂν τυχὸν ἤθελεν ἐπιχειρήσει νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ δὲ Τιμολέων, βλέπων ὅτι διὰ τῆς βίας ἦτον ἀδύνατον νὰ διέλθῃ ἀντιμαχόμενος μὲ διπλάσιον ἀριθμὸν πλοίων, ἀπήντησεν εἰς τοὺς πρέσβεις, ὅτι παραδέχεται τὰ προτεινόμενα (διότι καὶ μὴ παραδεχόμενος δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ τίποτε)

ἀλλ' ἐπιθυμῆ νὰ γένωσιν αἱ συμφωνίαι αὗται ἐνώπιον τῶν πολιτῶν τοῦ Ῥηγίου, διὰ νὰ ἐξασφίλισθῇ αὐτὸς ὡς πρὸς τοὺς συμπολίτας του, νὰ διατηρηθῶσι δὲ βεβαιότερον ὅσα αὐτοῖ ὑπόσχονται ὑπὲρ τῶν Συρακουσίων. Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἐπρότεινεν ὁ Τιμολέων προσπαθῶν νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἐναντίους, ἔχων εἰς τοῦτο συνεργοὺς καὶ τοὺς ἰδίους Ῥηγίους, οἵτινες ἐφοβοῦντο τὴν αὔξησιν τῆς δυνάμεως καὶ τὴν γειννίασιν τῶν Καρχηδονίων. Γενομένης λοιπὸν συνλεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη καὶ ὁ Τιμολέων καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ σημαντικώτεροι τῶν Ῥηγίων, κλείσαντες τὰς θύρας, διὰ νὰ μὴν σκορπισθῆ δῆθεν ὁ λαὸς εἰς ἄλλας ἐργασίας, καμναν διεξοδικὰς ὁμιλίας περὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως ἐπὶ σκοπῶ νὰ μακρύνωσι τὸν καιρὸν, ἕως νὰ κινήσωσι τὰ πλοῖα τῶν Κορινθίων. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι δὲν ἔλαβον οὐδεμίαν ὑποψίαν· διότι ἔβλεπον παρόντα καὶ τὸν Τιμολέοντα, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ὀσονούπω ἔμελε νὰ ὁμιλήσῃ. Ὅταν ὁμως ἔφερον εἰς τὸν Τιμολέοντα τὴν εἶδησιν, ὅτι τὰ πλοῖα τῶν Κορινθίων ἀνεχώρησαν, καὶ δὲν μένει, εἰμὴ μόνον τὸ ἐδικόν του, τὸ ὁποῖον τὸν περιμένει, ὁ Τιμολέων ἀνεχώρησε κρυφίως, συνεργούτων καὶ τῶν Ῥηγίων διὰ νὰ ἀποκρύψωσιν τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖόν του ἀνεχώρησε, καὶ μετέβη ὁμοῦ μὲ τὰ λοιπὰ πλοῖα εἰς τὸ Ταυρομένιον, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη ὁ τότε ἐξουσιάζων τὴν πόλιν ταύτην Ἀνδρόμαχος, ὅστις ἦτον ἐναντίος τῶν τυράννων.

Όταν ὁ Ἰκέτης ἔμαθε ταῦτα, φοβηθεὶς ἐπροσκάλεσε πολλὰ πλοῖα τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν λιμένα τῶν Συρακουσῶν καὶ τοῦτο ἐπροξένησεν ἀπελπισίαν εἰς τοὺς Συρακουσίους· διότι τὸ μὲν Φρούριον κατεῖχετο ἀπὸ τὸν Διονύσιον, ἡ πόλις ἀπὸ τὸν Ἰκέτην, ὁ δὲ λιμὴν ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους, ὁ Τιμολέων δὲ κατεῖχε μικρὰν τινα πόλιν μὲ χιλίους στρατιώτας μόνον. Δὲν ἤρκει δὲ ὅτι ἡ δύναμις αὐτῆ ἦτο τόσου ἀσήμαντος, δὲν ἐτόλμων οὐδ' οἱ πολῖται νὰ ἐμπιστευθῶσι εἰς τὸν Τιμολέοντα, διὰ τὴν προϋπάρξασαν ἀπισίαν τοῦ Καλλίππε καὶ τοῦ Φάρακος, τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἦτο Ἀθηναῖος, καὶ ὁ ἄλλος Λακεδαιμόνιος, καὶ οἱ δύο δὲ, ἐνῶ ἔλεγον ὅτι ἐπήγαν εἰς τὴν Σικελίαν διὰ νὰ καταστρέψωσι τὰς τυραννίας, τοσαῦτα κακὰ ἔπραξαν, ὥστε οἱ ἀποθανόντες ἐν καιρῷ τῆς τυραννίας ἐθεωροῦντο εὐτυχέστεροι ἐκείνων, ὅσοι ἐπέζησαν νὰ ἰδῶσι τὴν ἀπ' αὐτοὺς λεγομένην αὐτονομίαν. Ὑποπτεύοντες λοιπὸν ὅτι τοιοῦτος ἔμελλε ν' ἀποβῆ καὶ ὁ Κορίνθιος, δὲν παραδέχοντο τὰς προσκλήσεις τοῦ Τιμολέοντος, θεωροῦντες τὰς προτεινομένας ἐλπίδας ἢ ὑποσχέσεις ὡς δελεάσματα, διὰ νὰ κατασταθῶσιν οὗτοι εἰς τὸν τόπον τῶν προγενεστέρων δεσποτῶν.

Ἄλλ' εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην τῶν πραγμάτων στάσιν ἡ τύχη ἐπαρουσίασε μίαν περίστασιν ὠφελείας εἰς τὸν Τιμολέοντα. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀδρανοῦ διαφωνήσαντες μεταξῦ τῶν ὡς πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσιν, ἐκηρύχθη-

σαν οἱ μὲν ὑπὲρ τοῦ Ἰκέτου, οἱ δὲ ὑπὲρ τοῦ Τιμολέοντος. Ἀμφότεροι δὲ αἱ μερίδες ἀπέστειλαν ἀνθρώπους προσκαλοῦσαι ἐκάστη τὸ μέρος τῆς, ἢ συνέδη νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀμφότεροι οἱ προσκαλεσθέντες, ἀλλ' ὁμὲν Ἰκέτης μὲ πέντε χιλιάδας στρατιώτας, ὁ δὲ Τιμολέων δὲν εἶχε πλειότερους τῶν χιλίων διακοσίων. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰκέτης ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν καὶ κατεγίνετο νὰ στρατοπεδεύσῃ, ἔφθασε συγχρόνως καὶ ὁ Τιμολέων, καὶ περιελθὼν τὰς τάξεις τοῦ στρατεύματος του, τοὺς ἐπαρακίνει νὰ ἐφορμήσωσιν ἀμέσως κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐνῶ οὗτοι ἦσαν ἀνέτοιμοι, ἐνασχολούμενοι νὰ στήσωσι τὰς σκηνάς καὶ νὰ ἐτοιμάσωσι τὸ δεῖπνόν των. Συγχρόνως δὲ δίδει αὐτὸς τὸ παράδειγμα, κινήσας πρῶτος κατὰ τῶν ἐναντίων. Μόλις ἐπλησίασεν ὁ Τιμολέων, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ φοβηθέντες ἔφυγον ὥστε αὐτὸς ἐκυρίευσε τὸ στρατόπεδον, φονεύσας ἕως τριακοσίους ἐκ τῶν ἐναντίων, καὶ λαβὼν ζῶντας διπλασίους. Οἱ δὲ Ἀδρονίται, ἀνοίξαντες τὰς πύλας, ἐδέχθησαν τὸν Τιμολέοντα εἰς τὴν πόλιν.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ τοῦ Τιμολέοντος, ἂν καὶ μικρὰ, ἔφερεν ὁμως σημαντικὸν ἀποτέλεσμα· διότι πολλαὶ πόλεις προσετέθησαν εἰς αὐτὸν, καὶ Μάρκερος, ὁ τύραννος Κατάνης, προσῆλθεν εἰς τὴν συμμαχίαν αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ σημαντικώτερον ἦτον, ὅτι ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος, καταφρονήσας τὸν Ἰκέτην ὡς νικηθέντα, ἔπεμψεν εἰς τὸν Τιμολέοντα, ὑποσχόμενος νὰ παραδώσῃ καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ

καὶ τὴν ἀκρόπολιν εἰς αὐτόν. Τοιαύτης λοιπὸν ἀνελπίστου εὐτυχίας παρουσιασθείσης, ὁ Τιμολέων ἔπεμψεν ἀμέσως τετρακοσίους στρατιώτας ὑπὸ δύο Κορινθίους ἀξιωματικούς, εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν ὁ Διονύσιος τὴν ἀκρόπολιν μὲ ἑλᾶς τὰς ἀποσκευὰς, καὶ δύο χιλιάδας μισθοφόρους, καὶ ἐξελθὼν κρυφίως μετέβη εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Τιμολέοντος, καὶ ἐκείθεν ἀπεστάλη εἰς τὴν Κόρινθον.

Ὅσον δὲ παράδοξος ἐφάνη ἡ δυστυχία τοῦ Διονυσίου, τόσον ἐθαύμασαν οἱ Ἕλληνες διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Τιμολέοντος· διότι εἰς πενήτην ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἀπέβη εἰς τὴν Σικελίαν, ἐκυρίευσε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Συρακουσῶν, καὶ ἔπεμψε τὸν Διονύσιον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ταῦτα ἐνεψύχωσαν τοὺς Κορινθίους καὶ ἔπεμψαν νέαν δύναμιν εἰς τὸν Τιμολέοντα. Ἐν ᾧ δὲ οὗτος ἔμενεν ἔτι εἰς τὴν πάλιν τῶν Ἀδρανῶν, ὁ Ἰκέτης ἔπεμψε δύο κακούργους διὰ νὰ τὸν δολοφονήσωσι· καὶ ἐν ᾧ ὁ Τιμολέων ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ μίαν θυσίαν, οἱ δολοφόνοι, βλέποντες ὅτι οὐκ εἶχε περὶ ἑαυτὸν φρουράν, ἐπλησίασαν μὲ δάρρος αὐτόν, καὶ ἤδη ἔκαμνον μετὰξὺ τῶν νοήματα διὰ νὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτοῦ, ὅταν ἄλλος κτυπᾷ μὲ τὸ ξίφος ἕνα ἐκ τῶν δολοφόνων τούτων, καὶ τὸν φονεύει. Ἀμέσως δὲ ὁ μὲν φονεὺς κατέφυγεν εἰς ὑψηλὴν τινα πέτραν διὰ νὰ προφυλαχθῆ, ὁ δὲ σύντροφός τοῦ φονευθέντος δολοφόνου κατέφυγεν εἰς τὸν βωμόν, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ χαρισθῆ ἡ ζωὴ, διὰ νὰ ὁμολο-

γήσῃ ὅτι ἐγνώριζε. Λαβὼν δὲ τὴν χάριν, ὁμολόγησεν ὅτι αὐτὸς μετὰ τοῦ φονευθέντος ἦσαν διωρισμένοι νὰ δολοφονήσωσι τὸν Τιμολέοντα. Συγχρόνως ἔφερον καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν πέτραν, ὅστις εἶπεν ὅτι ἔπραξε τὸν φόνον, διότι ὁ φονευθεὶς εἶχεν ἄλλοτε φονεύσει τὸν πατέρα του. Ὅλοι ἐθαύμασαν διὰ τὰς περιπετείας τοῦ συμβεβηκότος τούτου· οἱ δὲ Κορινθιοὶ προσέφερον δέκα μνῶν δῶρα εἰς τὸν φονεύσαντα τὸν δολοφόνον, εὐχαριστηθέντες· διότι τὸ πρὸς ἐκδίκησιν πάθος αὐτοῦ ἐ χρησίμευσε πρὸς σωτηρίαν τοῦ Τιμολέοντος.

Ὁ δὲ Ἰκέτης ἀποτυχὼν εἰς τὴν ἀπόπειραν ταύτην τῆς δολοφονίας, ἀφιερῶθη ὅλος εἰς τοὺς Καρχηδονίους, τοὺς ὁποίους ἐπροσκάλεσε νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰς Συρακούσας μ' ὅλον τὸν στόλον, συνιστάμενον ἀπὸ 150 πλοῖα, φέροντα ἑπτὰ μυριάδας στρατεύματα. Τοιαύτη δύναμις ἐνέπνεε τρόμον καὶ ἀπελπισίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ οἱ εἰς τὴν ἀκρόπολιν Κορινθιοὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφῶν. Ἄλλ' ὁ Τιμολέων ἐφρόντιζε καὶ ἐθεράπευε τὰς ἐλλείψεις τῶν πολιορκουμένων, πέμπων ἐκ Κατάνης μικρὰ πλοιάρια μὲ σῖτον. Ὁ δὲ Ἰκέτης καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, θέλοντες νὰ ἐμποδίσωσι τὰς τροφὰς καὶ νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν Κατάνην, ὅθεν αὐταὶ ἐπέμποντο, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκστρατεύσωσι κατ' αὐτῆς· καὶ λαβόντες τὸ πολεμικώτερον μέρος τοῦ στρατεύματος ἀνεχώρησαν διὰ θαλάσσης ἀπὸ τὰς Συρακούσας. Ἄλλ' ὁ Κορινθίος Νέων, ἀρχηγὸς τῶν πολιορκ-

κουμένων, παρατηρήσας ἀπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὅτι οἱ μείναντες εἰς φρουρὰν τῆς πόλεως ἐφύλαττον αὐτὴν μὲ ἀδιαφορίαν καὶ ἀμέλειαν, ἐπιπίπτει κατ' αὐτῶν, τοὺς νικᾷ, τοὺς διώκει, καὶ κυριεύει μέρος τῆς πόλεως, τὸ λεγόμενον Ἀχραινὴν, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ τὸ ἰσχυρότερον. Ὁ δὲ Ἰκέτης μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐν ᾧ ἐπλησίαζον εἰς τὴν Κατάνην, μαυθάνουσι τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀχραινῆς ἀπὸ ἰππέα τινὰ σταλμένον ἐπίτηδες ἀπὸ τὰς Συρακούσας, καὶ ταραχθέντες διὰ τὸ ἀνέλπιστον, ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι, στερηθέντες ὅ,τι εἶχον, χωρὶς νὰ λάβωσιν ὅ,τι ἐπεχείρησαν.

Ὁ δὲ Τιμολέων, ἐλθούσης ἤδη καὶ τῆς ἐκ Κορίνθου ἀποσταλείσης νέας δυνάμεως, ἐκυρίευσεν ἀμέσως τὴν Μεσσήνην, καὶ προπαρασκευασθεὶς ἐκίνησε πρὸς τὰς Συρακούσας, μ' ὅλον ὅτι ἡ δύναμις του δὲν ὑπερέβαινε τοὺς τετρακισχιλίους στρατιώτας. Ὁ δὲ Μάγων, φοβούμενος τὴν ἔφοδον τοῦ Τιμολέοντος, καὶ ὑποπτεύσας προδοσίαν τινὰ μεταξὺ τῶν μετ' αὐτοῦ μισθοφόρων, παρέλαβε τὸν στόλον καὶ τὰ στρατεύματα καὶ ἀνεχώρησεν, ἀφίεις ἀνοήτως τὴν Σικελίαν ἀπὸ τὰς χεῖράς του.

Μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Καρχηδονίων ἔφθασε καὶ ὁ Τιμολέων εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ ἐθαύμασε διὰ τὴν ἀνανδρον φυγὴν τοῦ Μάγωνος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰκέτης ἐπέμενεν ἀκόμη νὰ κατέχη ὄχυρά τινα μέρη τῆς πόλεως, ὁ Τιμολέων διαμοιρᾶσας εἰς τρία τὴν δυνάμιν του, αὐτὸς ἐφόρμησεν ἀπὸ τὸ ὄχυρότατον μέρος, πλη-

σίαν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ. Ἄφοῦ δὲ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη ἐπέπεσον μὲ τὴν αὐτὴν ἄρμην, ὁ Ἰκέτης μὲ τοὺς μετ' αὐτοῦ νικηθεὶς ἔφυγε, καὶ ὁ Τιμολέων ἐγένετο κύριος τῆς πόλεως, χωρὶς νὰ φανευθῆ, οὐδὲ νὰ πληρωθῆ κανεὶς τῶν Κορινθίων, τὸ ὁποῖον ἀπεδόθη ὅλως εἰς τὴν τύχην τοῦ Τιμολέοντος.

Κυριεύσας δὲ τὴν πόλιν δὲν ὑπέπεσεν εἰς τὸ λάθος τοῦ Δίωνος, ἀλλ' ἀμέσως διεκέρυξεν εἰς τὸν λαόν, ὅτι πρόκειται νὰ καταστραφῶσι τὰ παλάτια τῶν τυράννων, καὶ ὅστις δέλει νὰ συμπράξῃ εἰς τὴν καταστροφὴν, νὰ ἀναδῆ ἐβωδιασμένος μὲ ἐν ἐργαλείῳ. Τοσαύτην δὲ εὐχαρίστησιν ἐπροξένησε τὸ κήρυγμα τοῦτο, ὥστ' ἐσυνέδραμον ὅλοι, καὶ κατέσκαψαν ὄχι μόνον τὰς τυραννικὰς οἰκίας, ἀλλὰ καὶ τὰ μνήματα τῶν τυράννων. Ἐπιπεδώσας δὲ τὸν τόπον ὁ Τιμολέων, ἔκτισεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ δικαστήρια, δεικνύων μὲ τοῦτο ὅτι ἀποκαθιστᾷ τὸν νόμον εἰς τὸν τόπον τῆς ἀνομίας. Ἐρημωθείσης δὲ τῆς πόλεως ἀπὸ τὰς προλαβούσας τυραννίας, καὶ μὴ ὑπαρχόντων κατοίκων, ἐστοχάσθη ὁ Τιμολέων, σύμφωνα καὶ μὲ τοὺς Συρακουσίους, νὰ γράψωσιν εἰς Κόρινθον διὰ νὰ στείλῃ νέες κατοίκους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα· διότι καὶ ὁ τόπος ἔμενεν ἀκαλλιέργητος, καὶ πολλὴ ὑποψία ἦτον, ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ νέα Καρχηδονικὴ δύναμις.

Οἱ δὲ Κορίνθιοι, προκηρύξαντες καθ' ὅλας τὰς πανηγύρεις τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἀφίνουσι τὴν Σικελίαν αὐτόνομον, ἄφοῦ κατέστρεψαν τοὺς τυράν-

νους τῆς; ἐπροσκάλουν ὅλους τοὺς Φυγάδας νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Ὑπεσχέθησαν δὲ νὰ τοὺς μεταφέρωσι καὶ νὰ τοὺς ἀποκαταστήσωσι μὲ ἰδία των ἔξοδα, συναδεύοντες αὐτοὺς καὶ μὲ ἰδίας αὐτῶν δυνάμεις. Μὴ ὄντες δὲ ἰκανοὶ οἱ Φυγάδες μόνοι, ἔλαδον καὶ ἄλλους ἀποίκους ἀπὸ τὴν Κόρινθον καὶ ἀπὸ ἄλλας τῆς Ἑλλάδος πόλεις, ὥστε ὅλοι, ὁμοῦ μὲ τοὺς συναχθέντας πλησίον τοῦ Τιμολέοντος, ἔγειναν ἕως ἑξ μυριάδες. Εἰς τούτους διένειμεν ὁ Τιμολέων τὸν τόπον, τὰς δὲ οἰκίας ἐπώλησε· δίδων μὲ τὸν τρόπον τούτον νὰ ἐξαγοράσωσιν οἱ πολῖται τὰς ἐδικάς των, καὶ κατορθώσας νὰ συναχθῶσι χρήματα, τόσον ἀναγκαῖα διὰ τὸν πόλεμον.

Ὁ Τιμολέων δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Συρακουσῶν, ἀλλ' ἐπιθυμῶν νὰ ἐκριζώσῃ ὀλοτελῶς ὅλας τὰς τυραννίας ἀπὸ τὴν Σικελίαν, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ ὅλας τὰς πόλεις, ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν τυράννων, καὶ πρῶτον μὲν ἠνάγκασεν τὸν Ἰκέτην νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν συμμαχίαν τῶν Καρχηδονίων, νὰ κατασκάψῃ τὰ Φρούρια, καὶ νὰ ζήσῃ ὡς ἀπλοῦς πολίτης μεταξὺ τῶν Λεοντίνων. Τὸν δὲ Λεπτίνην, τύραννον τῆς Ἀπολλωνίας καὶ ἄλλων τινῶν πόλεων, τὸν ἠνάγκασεν νὰ παραδοθῆ καὶ τὸν ἀπέστειλεν εἰς Κόρινθον. Αὐτὸς δὲ, ἀφοῦ ἔπεμψε τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν Καρχηδονίων, διὰ νὰ ἔχωσιν ἀφθονίαν τροφῶν, καὶ νὰ ὠφελῶνται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Συρακούσας διὰ νὰ συνεργασθῆ εἰς τὴν

σύστασιν τῶν νόμων ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐκ Κορίνθου ἐλθόντας νομοθέτας.

Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο ἔφθασαν τὰ στρατεύματα τῶν Καρχηδονίων ἕως ἑπτὰ μυριάδες, μὲ διακόσια πλοῖα πολεμικὰ, καὶ ἕως χίλια φορηγὰ, φέροντα πλήθος τροφῶν, μηχανῶν, ἀποσκευῶν, καὶ παντὸς εἶδους ἀναγκαῖα. Ἄμα δὲ ἀπεβιάσθησαν, καὶ ἔμαθον ὅτι λεηλατεῖται ἡ ἐπικράτεια αὐτῶν ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Τιμολέοντος, ἐκίνησαν μὲ μεγάλην ὀργὴν κατ' αὐτῶν. Ὁταν ἡ εἰδησις αὕτη ἔφθασεν εἰς τὰς Συρακούσας, τοσοῦτον τρόμον ἐπροξένησεν εἰς ἅπαντας, ὥστε ὅταν ὁ Τιμολέων διέταξε τὴν ἔξοδον, μόλις τρεῖς χιλιάδες ὀπλοφόροι ἀπὸ τοσαύτας μυριάδας λαοῦ ἐτόλμησαν νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Ἐκ δὲ τῶν μισθοφόρων χίλιοι ἐδραπέτευσαν καθ' ὁδόν, στοχαζόμενοι ὅτι ὁ Τιμολέων δὲν εἶναι εἰς τὰς φρένας του, τολμῶν νὰ ἀντιπαραταχθῆ μὲ ἑπτὰ μυριάδας στρατεύματος ἐχθρικοῦ, ἔχων αὐτὸς μόλις πέντε χιλιάδας πεζοὺς καὶ χίλιους ἵππεις, καὶ μεταφέρων μάλιστα τὸ στράτευμα εἰς τόπον, πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχοντα ἀπὸ τὰς Συρακούσας. Ὁ Τιμολέων μ' ὅλον τοῦτο, θεωρῶν κέρδος τὴν φυγὴν τῶν ἀποδειλιασάντων μισθοφόρων, ἐνεψύχωσε τοὺς ἄλλους, καὶ μετέβαινε ταχέως ὅπου ἔμαθεν ὅτι ἦσαν οἱ πολέμιοι.

Πρὶν δὲ ἀναβῶσιν εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὴν στρατιὰν τῶν ἐναντίων, ἀπήντησαν καθ' ὁδὸν ζῶα φορτωμένα σέλινα, καὶ τὸ σημεῖον

τοῦτο ἐφάνη κακὸν εἰς τοὺς στρατιώτας· διότι μὲ τὰ σέλινα συνήθως στολίζουσι τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν. Ὁ Τιμολέων λοιπὸν ἐμπόδισε τὴν πρόοδον τῶν στρατιωτῶν, καὶ συναθροίσας αὐτοὺς ἠμίλησεν ὅσα ἐνόμισε κατάλληλα διὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς δεισιδαιμονίας, προσθέσας ὅτι τὰ σέλινα εἶναι μάλιστα σημεῖον νίκης· διότι μὲ σέλινα στεφανόουσι τοὺς μικῶντας εἰς τὰ Ἴσθμια· καὶ ἀμέσως λαβὼν ἀπὸ αὐτὰ ἐστεφανώθη πρῶτος, ἀκολουθῶντες ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των μὲ πολὺ θάρρος καὶ προθυμίαν.

Ἀφοῦ ὁ Τιμολέων μὲ τὰ στρατεύματά του ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν λόφων, ἐκάθησαν νὰ ἀναπαυθῶσιν· ἦτον δὲ ἡμίχλη, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τοὺς ἐχθροὺς, ἤκουον μόνον θόρυβον καὶ συγκεχυμένας φωνάς. Μετ' ὀλίγον ὅμως, ὑψηθείσης τῆς ἡμίχλης, ἐφάνησαν τὰ ἐχθρικά στρατεύματα συνωθούμενα κατὰ τὴν διάδασιν τοῦ ποταμοῦ. Ἐπιθεωρήσας λοιπὸν μὲ προσοχὴν τὰ γινόμενα ὁ Τιμολέων, καὶ θέλων νὰ προλάβῃ τοὺς ἐχθροὺς, ἐν ᾧ ἀκόμη διέβαινον τὸν ποταμὸν, καὶ πρὶν προλάβωσι νὰ ἔμβωσιν εἰς τάξιν, παρατάττει τὰ στρατεύματά του, καὶ λαβὼν αὐτὸς τοὺς Συρακουσίους καὶ τοὺς ἐκλεκτοτέρους τῶν μισθοφόρων, διευθύνεται πρὸς τὸ σῶμα τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισεν ἀπὸ τὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὸν δρόμον των, καὶ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ὄπλων, στοχα-

ζόμενος ὅτι, ἂν τρέψῃ τοὺς εἰς φυγὴν, δὲν ἦτο πλέον δύσκολον νὰ ἐπιτύχῃ πλήρη νίκην. Ἐμφυχόνων δὲ τοὺς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν μάχην διὰ τῆς φωνῆς του, ἐφάνη ὅτι ἦτον αὐτῇ πολὺ μεγαλητέρα τῆς συνήθους· ὥστε πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι θεία δύναμις συνέπραξεν εἰς τὸ νὰ ἐνθαρρυνθῶσιν οἱ στρατιῶται διὰ τῆς τόσοσιν δυνατῆς αὐτοῦ φωνῆς.

Οἱ Καρχηδόνιοι ἀντέκρουσαν μὲ ἀνδρίαν τὴν πρώτην ὀρμὴν τοῦ Τιμολέωντος, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ὑπερίσχυσαν, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπερεῖχον κατὰ τὴν τέχνην, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐδοθηθήθησαν ἀπὸ τὸν συμβάντα σφοδρὸν ἄνεμον, ὅστις συναδευμένος μὲ βροχὴν καὶ μὲ χάλαζαν, εἰς αὐτοὺς μὲν ἤρξατο ἄπισθεν, ἐν ᾧ τοὺς Καρχηδονίους προσέβαλε κατὰ πρόσωπον. Ἀφοῦ δὲ κατεστράφησαν οἱ προτεταγμένοι τῶν Καρχηδονίων, οἱ λοιποὶ ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν. Ἀλλ' ἡ συμβῆσα ἐκ τῆς βροχῆς λάσπη, ἡ αὔξησις τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὰ ἐλαφρὰ τάγματα τοῦ Τιμολέωντος, κατέσταινον τὴν σωτηρίαν τῶν ἐχθρῶν πολὺ δύσκολον, ὥστε κατὰ τὴν μάχην ταύτην ἐφονεύθησαν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας, ἐξ ὧν τρισχίλιοι ἦσαν πολῖται Καρχηδόνιοι, ἐκ τῶν πλέον σημαντικῶν, τὸ ὅποιον ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ὄπλα καὶ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἐνδύματα αὐτῶν. Ὁ δὲ Τιμολέων ἀφοῦ διένειμε τὰ λάφυρα εἰς τοὺς στρατιώτας, ἔπεμψε τὰ λαμπρότερα εἰς Κόρινθον διὰ νὰ τὰ ἀφιερῶσιν εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ νὰ φαίνεται ὅτι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἐστόλιζον

τοὺς ναοὺς των μὲ λάφυρα προερχόμενα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των, μόνοι οἱ Κορίνθιοι ἐπολέμουν τοὺς βαρβάρους διὰ τὴν αὐτονομίαν τῶν Ἑλλήνων.

Διορίσας ὁ Τιμολέων τοὺς μισθοφόρους νὰ κατατρέχωσι τὴν ἐπικράτειαν τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν εἰς Συρακούσας, καὶ ἀμέσως διέταξεν ὥστε οἱ μισθοφόροι, οἵτινες δειλιάσαντες τὸν ἐγκατέλιπον, ἢ ἀναχωρήσωσιν ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὰς Συρακούσας, ἀκολουθῶν δὲ νὰ ἐξέλθωσιν ὀλοτελῶς ἀπὸ τὴν Σικελίαν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τύραννοι Μάμερκος καὶ Ἰκέτης, συμμαχήσαντες μὲ τοὺς Καρχηδονίους, ἀντέκρουον τὰ στρατεύματα τοῦ Τιμολέοντος, καὶ εἰς μὲν τὴν Μεσσήνην ἐφόνευσαν τετρακοσίους μισθοφόρους, ἐρχομένους εἰς βοήθειαν τοῦ Τιμολέοντος, ἐκ δὲ τῶν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν Καρχηδονίων μισθοφόρων αὐτοῦ κατέστρεψαν δι' ἐνέδρας τὸ ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ Εὐθύμου ἀπόσπασμα, ὃ Τιμολέων ἐξῆλθε κατ' αὐτῶν. Ἐχων δὲ ὀλίγην δύναμιν, κατεφρονήθη ἀπὸ τὸν Ἰκέτην, ὅστις ἀφοῦ ἐλελάτησε μέρη τινὰ τῆς Συρακουσίας, ἐπιστρέφων διέβαινεν ἐπίτηδες πρὸς ἐπίδειξιν πλησίον τῆς Καλαυρίας, ὅπου ἦτον ὁ Τιμολέων. Ὁ δὲ Τιμολέων, ἀφήσας αὐτὸν νὰ διαβῆ, τὸν ἐδίωκε κατόπιν· καὶ ὁ Ἰκέτης ἐκλέξας, ὡς κατάλληλον διὰ μάχην θέσιν, ποταμὸν τινα ἔχοντα κρημνώδεις ὄχθας, καὶ πόρον δύσκολον, παρετάχθη παρ' αὐτόν· οἱ δὲ μετὰ τοῦ Τιμολέοντος Ἰλαρχοί, φιλοτιμούμενοι τίς πρότερον τῶν ἄλλων νὰ διαβῆ, δὲν παρεχώρει κανεὶς εἰς τὸν ἄλλον τὴν

διάβασιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο ὡς ἐκ τούτου θόρυβος καὶ βραδύτης εἰς τὴν διάβασιν, ὁ Τιμολέων ἐζήτησε τὰ δακτυλίδια αὐτῶν διὰ νὰ ῥίψῃ κλήρον τίς νὰ διαβῆ πρώτος· τὸ δὲ πρῶτον ἐξαχθὲν δακτυλίδιον εἶχεν εἰς τὴν σφραγίδα του τρόπαιον. Τοῦτο ἰδόντες οἱ νέοι ἀνεφώνησαν μὲ χαρὰν, καὶ χωρὶς νὰ περιμείνωσιν ἄλλον κλήρον, ὥρμησαν εἰς τὸν ποταμὸν μ' ὅλας τὰς δυνάμεις των, καὶ περάσαντες ἀντεπαρετάχθησαν εἰς τοὺς ἐχθρούς· οὔτοι δὲ δὲν ἐτόλμησαν ἢ ἀντισταθῶσιν, ἀλλὰ ῥίψαντες τὰ ὄπλα ἔφυγον, φονευθέντων χιλίων κατὰ τὸ διάστημα τῆς μάχης καὶ τῆς φυγῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν ὁ Τιμολέων μεταβὰς εἰς τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων κατὰ τοῦ Ἰκέτου, ἔλαβεν αὐτὸν ζῶντα ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του, τοὺς ὁποίους ἔφερον εἰς αὐτὸν δεδεμένους οἱ ἴδιοι αὐτῶν στρατιῶται· ἐθανατώθησαν δὲ ἀμφότεροι βασανισθέντες ὡς τύραννοι. Τὸ ἴδιον ἔπαθον καὶ αἱ γυναῖκες καὶ θυγατέρες τοῦ Ἰκέτου εἰς Συρακούσας, ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκεῖ ὁ Τιμολέων· διότι οἱ Συρακούσιοι δικάσαντες αὐτὰς τὰς ἐφόνευσαν· ὁ δὲ Τιμολέων παρέβλεψε, φαίνεται, νὰ γένη τοῦτο πρὸς ἐκδίκησιν· διότι ὁ Ἰκέτης εἶχε καταποντίσει ζώσας εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἀδελφὴν, τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Δίωνος, τοῦ καταστρέφαντος τὴν τυραννίαν τοῦ Διονυσίου.

Ἐκστρατεύσας ἔπειτα ὁ Τιμολέων πρὸς τὸν Μάμερκον εἰς Κατάνην, καὶ συγκροτήσας μάχην κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐνίκησε, φονεύσας πλείοτους τῶν δύο χιλιάδων, ἐξ ὧν οἱ πλείοτεροι ἦσαν σταλμέ-

νοι παρὰ τῶν Καρχηδονίων εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Τοῦτο ἔφερον εἰς ἀπελπισίαν τοὺς Καρχηδονίους, ὥστε ἐζήτησαν εἰρήνην ἀπὸ τὸν Τιμολέοντα. Ἐκαμε δὲ συνθήκας μετ' αὐτῶν, καθ' ἃς ἐπροσδιορίσθησαν τὰ ὄρια τῆς ἐπικρατείας των, ἐδόθη τὸ δικάϊωμα εἰς ὅσους θέλουσι νὰ μεταικήσωσιν ἀπὸ αὐτῆν, νὰ δύνανται ἐλευθέρως νὰ κάμνωσι τοῦτο μετὰς οἰκογενείας καὶ τὰς περιουσίας των· ὑπεχρεώθησαν δὲ νὰ παραιτηθῶσι καὶ ἀπὸ τὴν πρὸς τοὺς τυράννους συμμαχίαν. Ἀπελπισθεὶς ὁ Μάμερκος ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἰταλίαν, μὲ σκοπὸν νὰ φέσῃ τοὺς Λευκανοὺς κατὰ τοῦ Τιμολέοντος· ἀλλ' οἱ μετ' αὐτοῦ ἐπιστρέψαντες εἰς Σικελίαν παρέδωκαν τὴν Κατάνην εἰς τὸν Τιμολέοντα. Ὁ δὲ Μάμερκος, καταφυγὼν εἰς Μεσσήνην εἰς τὸν τύραννον Ἰππωνα, καὶ πολιορκηθεὶς παρὰ τοῦ Τιμολέοντος, παρεδόθη εἰς αὐτὸν μετὰ συνθήκην νὰ δικασθῆ παρὰ τῶν Συρακουσίων καὶ νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐδικάζετο, βλέπων, ἅφ' ἐνὸς μὲν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῆ, ἅφ' ἐτέρου δὲ ὅτι οἱ Συρακούσιοι ἦσαν ἀπαράλτητοι κατ' αὐτοῦ, ᾤρμησεν ἀπὸ τὸ βῆμα διὰ νὰ φουεuthῆ, καὶ ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του εἰς ἓνα λίθον· ἀλλὰ μὴ ἀποθανὼν ἀπὸ τὴν πληγὴν, ἐθανατώθη καθ' ὃν τρόπον θανατόνουσι τοὺς ληστὰς.

Καταστρέψας οὕτω τοὺς τυράννους ὁ Τιμολέων, ἔδωκεν ὅλην του τὴν προσοχὴν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ εἰρήνην καὶ εὐνομίαν εἰς ὅλην τὴν νῆσον, καὶ

κατώρθωσεν, ὥστε ἀπ' ὅπου ἔφευγον πρότερον οἱ ἴδιοι κάτοικοι, νὰ τρέχωσι μὲ πολλὴν προθυμίαν νὰ κατοικήσωσι νέαι ἄποικοι. Συνοικίσας δὲ διαφόρους πόλεις, καὶ καταστήσας εἰς αὐτὰς πολιτεύματα καὶ νόμους, ἐθεωρεῖτο ὡς γενικὸς οἰκιστὴς τῆς νήσου, ἀγαπώμενος παρ' ὅλων καὶ τιμώμενος. Ἐθαυμάσθη δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ὡς εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων, συνετωτέρων καὶ ἀγαθωτέρων στρατηγῶν, καὶ ἐθεωρεῖτο ὅμοιος μὲ τὸν Ἐπαμινώνδα, τοῦ ὁποῖου καὶ αὐτὸς ἐπροσπάθει νὰ μιμηθῆ τὴν ἀρετὴν· ἀλλὰ μετριοφρονῶν ἀπέδιδεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν τύχην ἕλας τὰς πράξεις του· διὸ καὶ οἰκοδόμησεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐν ἱερῶν, ὀνομάσας αὐτὸ τῆς Αὐτοματίας. Μετακομίσας δὲ τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ εἰς τὰς Συρακούσας, μὴ θελήσας ἢ ἀναμιχθῆ πλέον εἰς τὰς περιπλοκάς τῆς πατρίδος του, ἀλλ' εὐχαριστηθεὶς νὰ διαμένῃ μεταξὺ τῶν λαῶν, τοὺς ὁποῖους διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεώς του κατέστησεν εὐδαίμονας, δεχθεὶς εὐχαρίστως μίαν οἰκίαν καὶ ἓνα ἐκ τῶν καλλητέρων ἀγρῶν, τὰ ὁποῖα ὡς ἀριστεῖον τοῦ προσέφερον οἱ Συρακούσιοι.

Ἀλλ' ὡς νὰ ἐφιλοτιμήθη ἡ τύχη ἢ ἀποδείξῃ καὶ πραγματικῶς πόσον ἀγαθὸς καὶ πρᾶος ἦτο ὁ Τιμολέων καὶ κατὰ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, προπαρεσκεύασε τρόπον τινὰ τὰ πράγματα, διὰ νὰ παρουσιασθῶσι καὶ κατήγοροι τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ. Ἐκ τῶν δὺο λοιπῶν παρουσιασθέντων κατὰ τοῦ Τιμολέοντος δημαγωγῶν, ὁ μὲν ἐκάλε

αὐτὸν εἰς δίκην καθ' ὄραν ὠρισμένην καὶ ἐπειδὴ ἠγανάκτουν καὶ ἐφώναζον κατ' αὐτοῦ οἱ Συρακούσιοι· "Ἄφετε αὐτὸν (εἶπεν ὁ Τιμολέων)· διότι ἐγὼ ὑπέμεινα τόσους κόπους καὶ κινδύνους διὰ τὰ ἡμποροῦν οἱ πολῖται νὰ μεταχειρίζονται ἐλευθέρως τοὺς νόμους." Εἰς δὲ τὸν ἄλλον, ὅστις ἐκατηγόρησε πολλὰ τὸν Τιμολέοντα διὰ τὴν στρατηγίαν του, δὲν ἀπήντησε διόλου, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους Συρακούσιους· "Εὐχαριστῶ τοὺς θεοὺς (εἶπε)· διότι μὲ ἤξιωσαν νὰ ζήσω, καὶ νὰ ἰδῶ τοὺς Συρακούσιους νὰ πολιτεύονται ἐλευθέρως καὶ νὰ ὁμιλῶσι μετὰ παρρησίας." Ἀλλὰ τοιαύτην ἀρετὴν, τοιαύτην ἀγαθότητα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν τὴν σεβασθῶσι καὶ οἱ Συρακούσιοι, καὶ ἀπόδειξις ἢ τιμὴ καὶ τὸ σέβας, μὲ τὰ ὁποῖα ἐφέρθησαν πρὸς αὐτὸν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ, πρὸ πάντων ὁμῶς ἀφοῦ ἐκ πάθους τινὸς ἐστερήθη τὰς ὄψεις του.

"Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γένη σκέψις περὶ σπουδαίας τινὸς ὑποθέσεως, ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Τιμολέων εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ λαοῦ. Φερόμενος δὲ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του εἰς τὸ μέσον, ἐπερίμενεν ἕως νὰ παύσωσιν αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀνευφημίαι τοῦ λαοῦ, καὶ ἔπειτα ἔδιδε τὴν γνώμην του καὶ ἀνεχώρει μεταφερόμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰδίων ἀνευφημιῶν. Ἐφιλοτιμοῦντο δὲ οἱ Συρακούσιοι νὰ τὸν ἐπιδεικνύωσιν εἰς τοὺς ξένους, καὶ νὰ ἀγάλλωνται· διότι ἐπροτίμησε νὰ διαμείνῃ παρ' αὐτοῖς, καταφρονήσας τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἔμελλε ν' ἀπολαύσῃ μεταβαίνων εἰς τὴν πατρίδα

τοῦ ὕστερον ἀπὸ τοσοῦτον ἔνδοξον στάδιον. Ἄλλ' αἱ μετὰ θάνατον ἀποδοθεῖσαι τιμαὶ εἰς αὐτὸν δὲν ἦσαν κατώτεραι τῶν ὅσας ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν ἔτι ζῶντα. Ἐψηφίσθη ἀπὸ τοὺς Συρακούσιους, ὅσάκις συμπέσει πόλεμος πρὸς ἄλλοφύλους, νὰ προσκαλῶσι Κορίνθιον στρατηγόν. Ἡ δὲ κηδεῖα του ἔγεινε λαμπροτάτη. Προσδιορισθείσης ἀναλόγου προθεσμίας διὰ νὰ συνέλθωσιν εἰς τὰς Συρακούσας ἀπὸ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Σικελίας, συνέδραμε μέγα πλῆθος, καὶ συνώδευον τὸν νεκρὸν τοῦ Τιμολέοντος, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζον ἐκλεκτοὶ νέοι. Τὸν μετέφερον δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τὸν ἐνταφίασαν, ψηφίσαντες νὰ τιμῶσι κατ' ἔτος τὴν μνήμην αὐτοῦ μὲ ἀγῶνας μουσικοῦς, ἵππικοῦς καὶ γυμνικοῦς· τὸν δὲ περὶ τὸν τάφον αὐτοῦ τόπον τὸν κατέστησαν γυμνάσιον διὰ τοὺς νέους, ὀνομάσαντες αὐτὸ Τιμολέοντειον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἀνδρίας καὶ ἀρετῆς.

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ.

Ἐν τῶν πολιτικῶν θουμάτων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς θεωρεῖται ἡ σύστασις τῆς Δημοκρατικῆς πολιτείας εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν. Καὶ βεβαίως· ἀφοῦ τὸ Δημοκρατικὸν σύστημα δὲν ὑπῆρχε πλέον, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἀφοῦ πανταχοῦ ἐπεκράτουν αἱ μοναρχίαι, καὶ εἰς ὀλίγας μόνον τούτων εἶχε περιορισθῆ ἐν μέρει

τὸ ἀπόλυτον, τὸ νὰ συστηθῆ μία δημοκρατία, νὰ σχηματισθῆ αὕτη ἐξ ἀρχῆς σταθερὰ, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς μεγάλους κλονισμοὺς, εἰς μεταβολὰς ἢ τροπολογίας, ἄφευκτα ἐπακόλουθα τῶν νέων καὶ ἀρτισυστάτων πολιτειῶν, τὸ φαινόμενον τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἕκτακτον, παράδοξον, ἀνεξήγητον.

Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ἡ σύστασις τῆς Δημοκρατικῆς πολιτείας, δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῆ τόσον, οὔτε εἰς τὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς ἀπέκτησεν εἰς τὴν ἀποικίαν ταύτην, τὴν ἐλευθέραν ἀπὸ τὰς προλήψεις καὶ τὰ προνόμια τῆς μητροπόλεως καὶ ἐν γένει τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης, ἔτε εἰς τὴν σκληρότητα καὶ ἐπιμουῆν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις μετεχειρίσθη κατὰ τῶν ἀποίκων παρὰ τῶν ὁποίων ἀπῆτει πλήρη καὶ τελείαν ὑπακοήν, οὔτε εἰς τὴν φορὰν τῶν περιστάσεων, ὅσον εἰς τὴν παρὰ τῆς Σείας προνοίας ἀποστολὴν ἀτόμων τινῶν, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῶν ἀρετῆς, διὰ τοῦ ἐνθέρμου πατριωτισμοῦ, διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἐξόχων προτερημάτων, κατάρθωσαν νὰ μορφώσωσι καὶ τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν ἰδιωτικὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, νὰ σχηματίσωσι τὸ πολίτευμα, νὰ ἀπαντήσωσιν ὅλα τὰ ἀχώριστα ἀπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἐμπόδια, καὶ νὰ στερεώσωσιν ἐν κράτος, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἀπὸ τῆς συστάσεώς του διήγειρε τὸν θάυμασμέν ὄλου τοῦ κόσμου.

Μεταξὺ τῶν ἐξόχων τούτων ἀνδρῶν τὸν πρῶτον τόπον κατέχει ὁ ἔνδοξος Οὐάσιγκτων, ὅστις δὲν ὁμοιάζει μὲ τοὺς ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του· ἀλλ' ἦτον ἀκριβῶς κατὰ τὸν χαρακτήρα ὁμοῖος μὲ τοὺς ἐνδοξοτέρους ἄνδρας τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων ἐγεννήθη εἰς τὴν Βιργινίαν τὴν 22 Φεβρουαρίου 1732· ἦτο χαρμηλὸς σοβαροῦ, συνεσταλμένος, ἀλλ' ἀξιοπρεποῦς· ἠγάπα τὴν σωματικὴν γύμνασιν, καὶ εἶχεν ἐξαισίαν νοητικὴν δραστηριότητα. Ἦτο ἀποφασιστικὸς, καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις του ἀρετάρεπτος. Ἐγένετο ἀξιωματικὸς τῆς πολιτοφυλακῆς τῆς Βιργινίας εἰς τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Μετὰ δύο ἔτη ἐπιφορτισθεὶς, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐν Οὐτρέχτη συνθήκης, τὸ νὰ θέσῃ τὰ ὄρια, τὰ διαχωρίζοντα τὰς γαλλικὰς κτήσεις ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς πρὸς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἀμερικῆς, ἐδημοσίευσε τὸ ἡμερολόγιον τῶν ἐργασιῶν του, καὶ δι' αὐτοῦ ἀπέκτησεν ἐπισημότητα ἀνδρὸς δυναμένου νὰ βλέπῃ τοὺς τόπους καὶ νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλ' ἐπειδὴ πολιτικῶς δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ γένῃ ἡ διάλυσις τῶν διαφορῶν, αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπανελήφθησαν. Ὁ Οὐάσιγκτων, ὡς ἀρχηγὸς ἐνὸς ἀποσπάσματος ἐκ τριακοσίων στρατιωτῶν, ἀνέβη πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀχίου ποταμοῦ. Ἡ ἐστρατεία αὕτη ἀπέβη δυστυχής. Ὁ Οὐάσιγκτων ἀποσυρθεὶς εἰς ἐν ὀχύρωμα καὶ πολε-

ρούμενος ἀπὸ τοὺς Γάλλους, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ. Ὁ Οὐασιγκτὼν ἀκολουθήσας ὡς ὑπασπιστῆς τὸν στρατηγὸν Βραδόκκη, ἐκστρατεύσαντα κατὰ τῶν Γάλλων μὲ δύω συντάγματα, μόλις ἠδυνήθη νὰ διασωθῆ, καταστραφέντων τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων, καὶ φονευθέντος καὶ τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ. Ὁ Οὐασιγκτὼν διωρίσθη ἀκολούθως ἀρχηγὸς ὄλων τῶν ἐντοπίων στρατευμάτων· μ' ὅλας δὲ τὰς ἐλλείψεις τῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας, οὗτος κατῴρωσε νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν, καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον προλαβόντες οἱ Γάλλοι ἐγκατέλιπον. Ἀποπερατώσας τὴν ἀποστολήν τῶν, ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, καὶ ἐκλέχθη μέλος εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς Βιργινίας. Εἰς τοὺς κατὰ τῶν Γάλλων καὶ τῶν ἀγρίων πολέμους ὁ Οὐασιγκτὼν ἐξέπληξε διὰ τῶν ἔργων του καὶ τοὺς ἀνωτέρους αὐτοῦ καὶ τοὺς συστρατιώτας του· ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐχθροὶ του ἐθαύμασαν τὴν ἀνδρίαν καὶ τόλμην του.

Ὅταν ἡ Γαλλία παρήτησε πᾶσαν ἀπαίτησιν ἀποκτήσεων κατὰ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ἡ Ἀγγλία μὴ ἔχουσα πλέον κἀνὲν ἐμπόδιον οὔτε ἐξ ἀντιζηλίας, οὔτε ἐκ διαγωνισμῶν, ἐφρόντιζε μόνον πῶς νὰ μεταλλεύῃ ἐπικερδέστερον τὰς ἐκτεταμένας ταύτας ἀποικίας.

Ἡ Μητρόπολις ἀπῆται νὰ ἦναι ἀπόλυτος κύριος, ἀλλ' αἱ ἀποικίαι ἤθελον νὰ ῥυθμίζωσι κατ' ἐπαρχίας διὰ τῶν συνελεύσεων αὐταὶ καθ'

ἑαυτὰς τὸ ποσὸν τῶν φόρων καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐμπορίου. Ἡ μητρόπολις ἐπέβαλε τὸν φόρον τοῦ χαρτοσήμου, ἀλλ' αἱ ἀποικίαι ἐν συνόδῳ, γενομένη εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἀκύρωσαν τὴν πρᾶξιν ταύτην τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς. Νέος φόρος διὰ πράξεως τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς ἐπεβλήθη εἰς τὸ τέιον· νέα σύνοδος συνεκαλέσθη εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν· ὁ Οὐασιγκτὼν ἦτον μέλος εἰς ἀμφοτέρας.

Ἀμφότεραι αἱ σύνοδοι αὗται διεβεβαίουν τὸν βασιλέα καὶ τὴν μητρόπολιν περὶ τῆς πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως αὐτῶν· ἀλλ' ἤθελον νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ προσδιορίζωσιν αὐταὶ μόναι τῶν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς τοῦ φόρου. "Μήπως πρόκειται (ἔλεγεν ὁ Οὐασιγκτὼν, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐξοχώτερος τῶν εἰς τὰς συνέδους ταύτας συνελθόντων) περὶ τῆς πληρωμῆς ἐξ σολδίων ἐπὶ μιᾷ λίτρας τεῖου, ὡς φόρου βαρέος; ὄχι· πρόκειται μόνον περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιβολῆς τοιούτου φόρου, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἀμφισβητοῦμεν καὶ δὲν παραδεχόμεθα." Ἀλλ' ὅταν ἐν κράτος ἀπαιτῆ νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐξουσίαν, πᾶσα ἀντίστασις θεωρεῖται ὡς ἀποστασία. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀγγλία ἐκήρυξε τὰς ἀποικίας ταύτας εἰς κατὰστασιν ἀποστασίας, καὶ ἀπέστειλε δυνάμεις κατ' αὐτῶν.

Μ' ὅλον ὅτι ἀκόμη αἱ ἀποικίαι δὲν ἀπέδιδον εἰς τὴν ἀντίστασίν των τὸ ὄνομα τῆς ἐπαναστά-

σεως, μ' ὅλα ταῦτα ὄλαι αἱ ἐπαρχίαι ἀπέστάτησαν, ἐδίωξαν τοὺς Ἄγγλους διοικητὰς, καὶ διώρισαν τὸν Οὐασιγκτῶνα ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων αὐτῶν, χωρὶς οὗτος νὰ καταβάλῃ οὐδεμίαν προσπάθειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοιοῦτου διορισμοῦ. Τόσον ἢ περὶ αὐτοῦ ἰδέα εἶχε προδιαθέσει ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς κλίσεις ὄλων τῶν συμπολιτῶν του, οἵτινες ἦσαν ἤδη πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἰκανότητος αὐτοῦ. Τὸ στρατεύμα του συνίστατο εἰς δεκατέσσαρας χιλιάδας κατοίκους, ἀλλ' ἦτον εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν· δὲν εἶχεν οὔτε ὄπλα, οὔτε πυριτόβολα, οὔτε μηχανικοὺς, οὔτε πυροβολιστὰς. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται οἱ ἐν μόνον ἔτος ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ ὑπηρετήσωσιν, οἱ δὲ πολιτοφύλακες ἐλειποτάκτου εἰς πᾶσαν στιγμὴν· καὶ πᾶσα τιμώρησις ἐθεωρεῖτο ὡς προσβολὴ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας· μ' ὅλα ταῦτα ἐτοποθετήθη εἰς Βοστόνην, μὲ σκοπὸν ν' ἀντικρούσῃ τὴν νέαν ἐξ Ἄγγλιας ἐλθοῦσαν στρατιωτικὴν δύναμιν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ στρατεύματα τῶν ἀποικιῶν ἔπαθον εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἀπώλοντο τινὲς τῶν σημαντικῶν ἀρχηγῶν, ἤρχετο δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀγγλικὸς στόλος, ἡ σύνοδος τῶν Ἀμερικανῶν ἐθεώρησε κατεπεῖγον νὰ λάβῃ ἐν ὀριστικὸν πλέον μέτρον, καὶ τὴν 4 Ἰουλίου 1776 ἐκήρυξε τὴν αὐτονομίαν τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς ἀρκτῆς Ἀμερικῆς.

Ἄλλ' οἱ δεσμοὶ οὗτοι δὲν ἐλύθησαν ἄνευ φόβου καὶ λύπης· διότι μία ἐπαρχία, ἡ Μαρυλάν-

δη, δὲν ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν της. Οἱ πλούσιοι ἀποικοὶ ἐφοβοῦντο διὰ τὰ πλοῦτη των, οἱ ἐργάται ὑπόπτεον τὴν ἔλλειψιν ἐργασίας καὶ μισθοῦ, καὶ μερὶς πολυάριθμος ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Βασιλικοὶ, οἵτινες θέλοντες νὰ συνδεθῶσι πάλιν μὲ τὴν μητρόπολιν, ἐνώθησαν μὲ τὰ στρατεύματα αὐτῆς ὄντα ἕως εἴκοσι πέντε χιλιάδας, καὶ συνεπολέμησαν μετ' αὐτῶν προδίδοντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα. Καὶ τοῦ ἰδίου δὲ Οὐασιγκτῶνος ἡ ζωὴ ἐκινδύνευσε ἀπότινα συνωμοσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος καὶ τινες τῶν σωματοφυλάκων του, καὶ τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτον νὰ παραδώσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς Ἄγγλους. Ἄλλ' ὁ λαὸς, ὅστις ἔχει πάντοτε κλίσιν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ οἱ ἀγαθοὶ πατριῶται, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ πλούσιοι ἰδιοκτῆται, οἱ μεγαλέμποροι, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν καὶ ἐκτιμοῦν τὴν ἐλευθερίαν, ὑπερίσχυσαν ὥστε, ὅταν ὁ στρατηγὸς Χόβης ἠθέλησε νὰ ἔμβῃ εἰς διαπραγματεύσεις εἰρήνης, ὁ Οὐασιγκτῶν, καὶ τοὶ διοικῶν στρατεύματα καθὼς ὄπλισμένα, καθὼς διδαγμένα, καὶ ὑποκείμενα ἐν μέρει εἰς τινα ἐιδημικὴν νόσον, δὲν ἐδέχθη οὐδεμίαν συνδιάλεξιν, εἰ μὴ προηγουμένως δὲν ἀνεγνωρίζετο ἡ αὐτονομία τῶν ἠνωμένων πολιτειῶν. Τοσοῦτον σταθερὸς καὶ ἐπίμονος ἦτον εἰς τὰς ἀποφάσεις του! Θεωρήσας ἅπαξ τὸν ἀγῶνα τῶν Ἀποικιῶν ὡς δίκαιον καὶ κατορθωτὸν, οὔτε προσκόμ-

ματα, οὔτε δυσκολίαι, οὔτε προδοσίαι ἴσχυσαν νὰ μεταβάλωσι τὴν πεποίθησίν του διὰ ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Χόβης ἀποβιβάσας στρατεύματα εἰς Λογκισλάνδην (Long-Island) προσέβαλε τὰ ὑπὸ τὸν Πυτνάμον ἀμερικανικὰ στρατεύματα καὶ τὰ ἐνίκησε, φονεύσας τρεῖς στρατηγούς καὶ τρεῖς χιλιάδας στρατιώτας, ἐξουσιάσας καὶ ἐξ πυροβόλα, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐδειλίασαν, καὶ ἠὔξησεν ἡ λειποταξία· ὥστε τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἐκυρίευσαν τὴν Νέαν Ὑόρκην ὁμοῦ μὲ τὰ μεγάλα πυροβόλα, τὰ πολεμοφόδια, τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰς σκηναὶς τῶν Ἀμερικανῶν. Ὁ δὲ Οὐάσιγκτῶν, ἀπολέσας πᾶν θάρρος, ὅταν εἶδε τὴν γενικὴν ἀποδειλίαν, ἐπολέμησεν ἀπελπισμένα μὲ ἀπόφασιν νὰ χαθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρικών τάξεων, εἰς δὲν δυνήθη νὰ σταματήσῃ τὴν φυγὴν τῶν στρατευμάτων του, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα διεσώθη.

Ὁ φόβος εἶχε πανταχοῦ διαδοθῆ· οἱ πολιτοφύλακες διεσκορπίσθησαν, ὁ δὲ Οὐάσιγκτῶν ἔμεινε μὲ μόνον τρεῖς χιλιάδας πεζοὺς καὶ τούτους σχεδὸν στερουμένους ὅπλων, ἐνδυνασίας καὶ ὑποδημάτων. Ἐφαίνεται δὲ ὅτι οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας. Οἱ προδόται, οἵτινες ὠνομάζοντο Βασιλικοὶ, ἐρράδιούργουν παρὰ τῇ συνόδῳ, καὶ ἐνήργουν προδοσίας καθ' ὅλας τὰς ἐπαρχίας· ὥστε ἡ Γενικὴ Σύνοδος φεύγει ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν εἰς τὴν Βαλτιμόρην, καὶ διο

ρίζει τὸν Οὐάσιγκτῶνα Δικτάτορα. Ἀπὸ τὸν διορισμὸν τούτου ἐπανερχεται τὸ θάρρος εἰς τὰς καρδίας τῶν πατριωτῶν, καὶ ὁ Οὐάσιγκτῶν συγκεντρῶσας ἕως ἐπτὰ χιλιάδας στρατεύματα, ἐπιτίπτει εἰς 1500 Γερμανοὺς, αἰχμαλωτίζει ἐννεακοσίους ἐξ αὐτῶν, λαμβάνει ἐξ πυροβόλα, καὶ ἐμπνέει θάρρος εἰς τοὺς Ἀμερικανούς· ὥστε ἐξουσιάζουν ἐκ νέου τὴν Νέαν Ἰερσέην, καὶ ἐμβαίνουν εἰς τὴν Πενσυλβανίαν. Ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐπανερχεται εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ ὁ στρατηγὸς Βυργοίνης ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα· ἡ δὲ Συνέλευσις παρατείνει τὴν διάρκειαν τῆς Δικτατορίας τοῦ Οὐάσιγκτῶνος μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης.

Νέαι τινὲς πρόοδοι τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ συνέβησαν. Ἡ Φιλαδέλφεια ἐκυριεύθη ἐκ νέου παρ' αὐτοῦ, ὁ δὲ ἀμερικανικὸς στρατὸς, ὦν ἐστερημένος ἐνδυνάτων, τροφῶν καὶ ἰατρικῶν, ἐνίκηθη. Ὄθεν ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ λαὸς, ὅστις μόνον εἰς τὰς νίκας ἐμπιστεύεται, ἀφ' ἐτέρου δὲ οἱ ραδιοῦργοι, οἵτινες ἐπιπίπτουν ἐπὶ τῶν ἠττημένων, δὲν ἔπαυον τὰς ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ ἐκ φθόνου καὶ μίσους προερχομένης φωνασκίας των. Ἄλλ' ὁ κηρυχθεὶς κατὰ τῆς Ἀγγλίας πόλεμος τῆς Γαλλίας ἔδωκεν ὀλίγην ἀναψυχὴν εἰς τοὺς Ἀμερικανούς· ἤρχισαν ὁμῶς ἄλλου εἴδους δυστυχήματα. Αἱ συμμαχικαὶ πολιτεῖαι δὲν θέλουσι νὰ ὑπόκνηται εἰς τὴν γενικὴν σύνοδον, εἰς ἕνα ἀνώτατον νόμον καὶ εἰς τὰ κοινὰ βάρη. Ἐγεννήθησαν ἐκ τούτου εἰς τὰς συμμαχι-

κως πολιτείας ἐμφύλιοι διαιρέσεις, καὶ ἦτο κίνδυνος νὰ περιπλεχθῆ ὁ πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας μὲ ἐμφύλιον πόλεμον. Ἡ ἐπαρχία Βερμόντη ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητος ὁμοίαι ἀπαιτήσεις ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην μέρος στρατοῦ παρεδόθη εἰς τοὺς Ἀγγλους· τὰ στρατεύματα τῆς Πενσυλβανίας ἐσασίασαν καὶ ἠπέλθον τὴν Πενσυλβανίαν· τὰ στρατεύματα τῆς Νέας Ἰερσέης ἀπεστάτησαν, καὶ ὁ Οὐασιγκτὼν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διάδοσιν τοῦ καιροῦ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διατάξῃ τὸν τουφεκισμὸν τῶν δύο ἀποστατησάντων ἀρχηγῶν.

Ἄλλ' ἡ Γαλλία πέμφασα ἤδη σημαντικὰς χρημάτων ποσότητας, στρατεύματα καὶ στόλως, μετέβαλε τῶν πραγμάτων τὴν κατάστασιν. Ὁ Κορνούαλης ἀποκλεισθεὶς ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ μὲ ὀκτὼ χιλιάδας στρατιωτῶν. Τοῦτο ἐξησθένησε τὴν δύναμιν τῆς Ἀγγλίας, ἣτις πολέμουμένη συγχρόνως εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἰνδίας καὶ τῆς Ἀντίλλης ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ὀλλάνδαν καὶ τὴν Γαλλίαν, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πέμψῃ ἐπικουρικὰ στρατεύματα εἰς Ἀμερικὴν. Ὄθεν τὴν 20. Ἰανουαρίου 1783 ὑπεγράφη προκαταρκτικὴ συνθήκη εἰρήνης, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς ἀποικίας ταύτης, ἀναγνωρισθείσης ὡς ἔθνος αὐτονόμη. Ἄλλὰ τὰ στρατεύματα δυσαρεστημένα, διότι τίποτε δὲν ἐγένετο ὑπὲρ αὐτῶν, ἐφαίνοντο κλίνοντα

τὸ εἰς νὰ στασιάσωσι· τινὲς τῶν στρατιωτῶν μάλιστα, διευθύνθησαν πρὸς τὴν Φιλαδέλφειαν, κατέλαβον τὴν αἴθουσαν τῆς Γενικῆς Συνόδου, ἀλλ' ὁ Οὐασιγκτὼν κατεπράυνε τοὺς ἀξιωματικούς, ἔβη διεύθυνε πρὸς τὴν Γενικὴν Σύνοδον μίαν ἀξιοθαύμαστον ἐπιστολὴν ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡ διάλυσις τοῦ στρατοῦ διωρίσθη· καὶ ὅταν ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ τὸν ἀπεχαιρέτησεν, αὐτὸς ἀπεκρίθη μὲ συγκίνησιν καὶ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐκυρίευσαν καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Μεταδὸς εἰς Φιλαδέλφειαν παρέδωκε τοὺς λογαριασμὸς τῶν ἐξόδων, γεγραμμένους ἅπαντας ἰδιοχείρως παρ' αὐτῆ, ἐν ὑποστηριζομένους κατ' ἄρθρον μὲ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα· τὰ δὲ μυσικὰ ἔξοδα τὰ γενόμενα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος ἀνέβαινον εἰς 1982 λίρας στερλίνας. Τοιαύτη χρηστότης ἐθεωρήθη ὡς μοναδικὸν φαινόμενον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τοῦ ὁποῖου μόνον κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους εὐρίσκομεν ὁμοία παραδείγματα. Ὁ Οὐασιγκτὼν παρουσιασθεὶς εἰς τὴν Γενικὴν Σύνοδον παρέδωκεν εἰς χεῖρας αὐτῆς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ ἐξουσίαν, καὶ μὲ ζωηρὰν ταπεινοφροσύνην ἀποσύρεται εἰς τὴν κατὰ τὸ Μοντεβεργὸν κατοικίαν του, ὕστερον ἀπὸ τοιαύτην ἀθάνατον ὑπέληψιν τὴν ὁποῖαν ἀπῆλαυσε. Μόνη δὲ ἀντιμισθία τὴν ὁποῖαν ἐδέχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἦτον, τὸ νὰ ἔχῃ τὴν ἀλληλογραφίαν του ἐλευθέραν ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του ἀφιερῶθη εἰς τὴν πρόσδοον τῆς γεωργίας, εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν
 ΦΥΛ. Γ', ΕΤΟΣ 1. 4.

οδῶν, καὶ εἰς τὴν σύστασιν τῆς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ναυτιλίας· ἐσύστησε δὲ καὶ δύο σχολεῖα. Ἄλλὰ τὸ ἐλάττωμα τοῦ ὁμοσπονδικοῦ συστήματος ἐφάνη αὖθις μὲ πλειότεραν σφοδρότητα. Ἐκάστη τῶν Πολιτειῶν ἤθελε νὰ ἀπομονωθῇ τῶν λοιπῶν, καὶ νὰ λάβῃ ὀλόκληρον τὴν κυριαρχίαν. Ἄλλ' ὁ Οὐασιγκτῶν παρέστησεν ὡς ἀναπόφευκτον τὴν ἀνάγκην ἐξουσίας κεντρικῆς, μόνης καὶ ἰσχυρᾶς· καὶ γενομένης Γενικῆς Συνελεύσεως ἐν Φιλαδελφίᾳ ὁ Οὐασιγκτῶν ἐπροτάθη παρὰ τοῦ Φραγκλίνου πρόεδρος, καὶ ἔγεινε παμφηφει παραδεκτὴ ἡ πρότασις. Ἐζήτησεν ὁ Οὐασιγκτῶν καὶ ἐπέτυχεν νὰ ἀποφασισθῇ νὰ γίνωνται αἱ συνεδριάσεις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ αἱ συζητήσεις νὰ μένωσι μυστικά. Κατὰ τὸ νέον σύνταγμα ἡ δύναμις τῆς Συνόδου (Congrès) ἠῤῥῆσεν, ἡ Γερουσία ἀπεφασίσθη ἐξαετῆς, εἰς τὴν Βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων διετηροῦντο ὅλα τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα, ὁ πρόεδρος ἐκλεγόμενος κατὰ τριετίαν εἶχε τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν καὶ τὰς μετὰ τῶν ξένων ἐπικρατειῶν σχέσεις, ἐν ᾧ συγχρόνως ἦτο καὶ ἀρχηγὸς ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς Πολιτείας. Πρόεδρος κατὰ τὸ 1789 ἐξελέχθη παμφηφει ὁ Οὐασιγκτῶν, καὶ ὁμοίως παμφηφει ἐξελέχθη αὖθις εἰς τὴν δευτέραν τριετίαν.

Ὅταν δὲ συνέβη ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις, ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς ἤθελε προθύμως νὰ συνδράμῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ταύτην δημοκρατίαν, ἀλλ' ὁ Οὐασιγκτῶν ἐφύλαξεν οὐδετερότητα, καὶ ἠθέλησε

νὰ ἐπιτύχῃ ὠφελιμωτέρας συνθήκας μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ δημοτικὴ μερίς, ἣτις ἦτο ὑπὲρ τῶν Γάλλων, ἤθελε νὰ γένωσι δημοσίως γνωσταὶ αἱ δοθεῖσαι εἰς τὸν εἰς Ἀγγλίαν ἀπεσταλμένον διαταγαί· ἀλλ' ὁ Οὐασιγκτῶν δὲν παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ διὰ τῆς ἀκλονήτου ταύτης ἀποφάσεώς του ἐπροτίμησε νὰ προσβληθῇ ἡ δημοτικότης του, παρὰ νὰ κινδυνεύσῃ ἡ εἰρήνη καὶ νὰ προσβληθῇ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Ὁ κατὰ τὴν Ἀμερικὴν πρέσβυς τῆς Γαλλίας ἔδιδε καταδρομικὰ ἔγγραφα εἰς Ἀμερικανοὺς καταδρομεῖς, ἀλλ' ὁ Οὐασιγκτῶν ἀπέδωκε τὰς λείας, παρέπεμψεν εἰς τὰ δικαστήρια τοὺς ἐξοπλίσαντας τὰ καταδρομικά, καὶ ἐπέτυχεν τὴν ἀνάκλησιν τοῦ πρέσβυς. Κατορθώσας δὲ, ἂν καὶ μέτινας δυσκολίας, νὰ συστήσῃ καὶ πολεμικὸν ναυτικόν, ἔφθασε πλέον εἰς τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ. Ἡ Ἀμερικανικὴ πολιτεία, κατασταθεῖσα ἐλευθέρως μὲν εἰς τὸ ἐσωτερικόν της, σεβαστὴ δὲ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δὲν ἔμενε πλέον τί νὰ αἰτήσῃ. Διὰ τοῦτο ὁ Οὐασιγκτῶν δὲν ἐδέχθη τὸ τρίτον τὴν προεδρίαν προσφερεθείσαν, ἀλλὰ μακρυνθεὶς τῶν πολιτικῶν, ὑπέβαλεν αὖθις ἑαυτὸν εἰς τὰς ἀγροτικὰς ἐνασχολήσεις κατὰ τὴν εἰς Μοντεβερνὸν κατοικίαν του.

Ἄλλ' ἡ Γαλλία, ἣτις κατ' ἀρχὰς συνέδραμε τοσοῦτον σπουδαίως εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἠπέλιψε τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Διευθυντηρίου τοῦ Βαρρᾶ. Διὰ τοῦτο διορίσθη ὁ Οὐασιγκτῶν νὰ διοργανίσῃ τὸν στρατὸν, ὅστις

ἔμελλε ν' ἀντικρούσῃ τὴν ἐπίθεσιν ταύτην. Ἐν ᾧ δὲ καταγίνετο δραστηρίως εἰς κακοκαιρίαν τινὰ ἠσθένησε, καὶ εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπεβίωσε τὴν 14 Δεκεμβρίου 1799, χαίρων τὴν μεγαλητέραν ὑπόληψιν, καὶ ἀπολαύων τὴν ἀγάπην ὄλων τῶν συμπολιτῶν του.

Ὁ Οὐασιγκτὼν κατὰ τὴν νεότητά του ἐνησχολεῖτο εὐαρέστως εἰς τὴν γεωργίαν, τὰς ὁδοιπορίας, τὸ κυνήγιον, τὴν ἀνακάλυψιν γαιῶν μεμακρυσμένων, καὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν Ἰνδῶν συγκρούσεις, ὅταν οὗτοι ἦσαν ἐναντίοι, ἢ τὰς εἰς τὸν τόπον αὐτῶν περιουσίας, ὅταν ἦσαν φίλοι. Ἐχὼν πολλὴν καρτερίαν κατέστη πολὺ εὐριστος, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευεν εἰς αὐτὸν ὑπερήφανον τινὰ πεποιθήσιν· καὶ ἅμα παρέστη περίστασις πολέμου, ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν μὲ πολλὴν ζωηρότητα· ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν ζωηρότητα, ἐφαίνετο σοβαρὸς καὶ πρᾶος, καὶ ὡς εἰς ὄριμον ἡλικίαν. Ἀπὸ τὰς πρώτας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην αὐτοῦ διαγωγὴν ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ γένη μέγας, καὶ τοιαύτην ἰδέαν ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, ὥστε εἰς τὰς τραπέζας ἔπινον ὑπὲρ τῆς υἱείας αὐτοῦ.

Ἦτο καθ' ὑπερβολὴν μετριόφρων, ὥστε ὅταν κατὰ πρῶτον ἐξελέχθη μέλος τῆς Βουλῆς τῆς Βιργινίας, καὶ ὁ ῥήτωρ Ρόβινσον ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς συνελεύσεως διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, οὗτος ἐγερεθὲς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν συνέλευσιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ οὐδεμίαν λέξιν, ἀλλ' ἐρυθρίασε καὶ ἔτρεμεν. Ἦστύ-

χασαι, Κύριε Οὐασιγκτὼν (εἶπεν ὁ ῥήτωρ) ἡ μετριόφροσύνη σου αὕτη εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου μου.

Ἀνείχεται δὲ τὰς ἐπικρίσεις περὶ τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, καὶ ὑπέμενε μὲ πολλὴν ἀπάθειαν ὅλας τὰς παρακινήσεις καὶ ἐνισχύσεις πρὸς μάχην, ὥστε ἦτον ἀδύνατον οὐδεμία περίπτωσις νὰ τὸν ἐκδιᾶσῃ νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην, ὅταν αὐτὸς εἶχε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε ὀνομασθῆ Ἀμερικανὸς Φάδιος.

Δὲν ἐδείκνυεν οὔτε δυσπιστίαν, οὔτε δυσἀρεσκίαν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους του· ἐπροσπάθει μάλιστα νὰ τὰς συντρέχῃ καὶ ὁ ἴδιος πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν ἐργασιῶν, ὅταν ἢ δημόσιος ὑπηρεσία τοῦ τὸ ἐσυγχώρει. Τοῦτο ὑπέχρεονε τοσοῦτον αὐτοῦ, ὥστε τὸ στρατιωτικὸν καθίστατο ὁ μεγαλύτερος καὶ ἐνθερμότερος αὐτοῦ ὑπερασπιστῆς, εἰς πᾶσαν δύσκολον περίστασιν, ὡς καὶ εἰς τὰς καταδρομὰς αὐτοῦ.

Οὔτε ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ πολέμου ἠθέλησε νὰ ὠφελήθῃ, ὡς ἄλλοι εἰς ἄλλα κράτη πλουτίζονται, οὔτε ἀμοιβὴν τινὰ ἐδέχθη ἀπὸ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ· ἠύξησεν ὅμως τὴν κατάστασιν αὐτῆ διὰ τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς μετριότητός του, ὥστε ἠδύνατο νὰ ζῇ ἐν ἀνέσει μὲ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ περιουσίαν.

Ἐζῆσε δὲ ἱκανὸν καιρὸν, ἀφ' ὅτου ἐγκατέλιπε τὴν ἐξουσίαν, ὥστε νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ

βλέπη τοὺς λαοὺς τῆς πατρίδος του ἀπολαύοντας τὰ ὁποῖα ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς ἀγαθὰ, καὶ ἵ ἀκούη τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῶν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ.

Τὸ ὄνομα τῶν Ὑψηλάντων εἶναι ἀχωρίστως συνδεδεμένον μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἡ προθυμία, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξετέθησαν ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, ἡ περιφρόνησις τῶν κινδύνων, ἡ θυσιὰ τῆς περιουσίας, ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὰς φιλελευθέρους ἰδέας, ὅλα ταῦτα εἶναι δικαιώματα εἰς τὸ νὰ ἐλκύσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους. Ἄλλ' ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἡ προθυμία εἰς αὐτοὺς διὰ τὰ φανῶσιν εἰς τὴν πατρίδα ἀφελίμοι, ἐν ᾧ ὑπῆρχον προηγούμενα ὄχι εὐκαταφρόνητα εἰς τὸ νὰ ἦναι σεβαστοὶ ὡς πρὸς τὸ ἔθνος διὰ τὴν ἔνδοξον αὐτῶν καταγωγὴν, διὰ τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα τῶν προγόνων των, καὶ διὰ τὴν ἐπιμελημένην αὐτῶν ἀνατροφὴν, εἶναι λύπης ἄξιον νὰ μὴ δυναθῶσι νὰ καθέξωσιν ἐπὶ τῆς ἐπανάστασεως τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἦτο δίκαιον ἵ ἀπαιτῶσι καὶ νὰ ἐλπίζωσιν ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς ὁποίας αὐτοὶ μὲν ἠθέλον κατασταθῆ εἰς τὴν σείραν τῶν Οὐασιγκτώνων, τὸ δὲ ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ἠθέλε περιορισθῆ εἰς τὰ στενώτατα

ὄρια τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς Βασιλείας. Ἄλλ' ὁ μὲν Ἀλέξανδρος, εὐρεθεὶς εἰς ἕκκεντρον τρόπον τινὰ μέρος, ὅπου δὲν ὑπῆρχεν ἐνότῃς συμφερόντων, ἔθνικόν πνεῦμα, ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἦσαν γείτονες ἰσχυροὶ καὶ πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ ματαιώσωσι πάντα σκοπὸν ἐπιναστατικόν, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ πράξῃ τι λόγου ἄξιον, ὥστε νὰ φανῆ ἡ ἰκανότης αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Δημήτριος, ἔλθων εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὄχι ἄνδρας, ὡς αὐτὸν σημαντικούς, ἀλλὰ καὶ πολὺ κατώτερα ὑποκείμενα, τὰ παρεδέχθησαν μετὰ πολλὴν προθυμίαν οἱ Ἕλληνας, τοὺς ἔδωκαν πολιτικὴν, ἢ στρατιωτικὴν ἰσχύϊν, καὶ ἐπέμειναν προσφέροντες εἰς αὐτοὺς σέβας καὶ τιμὴν, τῶν ὁποίων πολλάκις δὲν ἦσαν ἄξιοι. Ἐὰν δὲν ἠδυνήθη νὰ καθέξῃ τὸν πρῶτον τρόπον, ἔὰν δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ διαφορετικὴν τινα ὄθησιν εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, ἔὰν δὲν κατώρθωσε νὰ ὑπερνήκησῃ τὰς φιλοτιμίας, νὰ πνίξῃ τὰ αἰσθήματα τοῦ φθόνου, ἢ τῆς ἀντιζηλίας, ἔὰν τέλος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατασταθῆ ὁ σωτῆρ, ὁ ἐλευθερωτῆς τῆς Ἑλλάδος, δὲν πρέπει ἵ ἀποδώσωμεν τὴν αἰτίαν, οὔτε εἰς τὰς περιστάσεις, οὔτε εἰς τὰς ἀνευεργείας, οὔτε εἰς οὐδεμίαν ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ ὅτι δὲν εἶχεν οὐδὲν ἐκ τῶν ἐξόχων προτερημάτων, τὰ ὁποῖα μορφόνουν τοὺς μεγάλους ἀνδρας, ὅταν δοθῶσιν αἱ περιστάσεις. Ἄλλ' ἂν δὲν ὑπῆρξεν ἕξοχος, ὑπῆρξεν ὅμως ἀγαθός, ἠγάπησεν εἰλικρινῶς τὴν ἐλευθερίαν, ἐθυσία-

σε δι' αὐτὴν καὶ περιουσίαν καὶ ἀναπαύσεις, καὶ ἐπέμεινε σταθερῶς περιμένων τὴν ἀποκατάστασιν καὶ αὐτονομίαν τοῦ ἔθνους, καταφρονήσας ὅλας τὰς ἐναντιότητας, τὰς δυσαρρεσκείας, τὰς περιφρονήσεις, καὶ ὅλας τὰς πικρὰς δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη καὶ ἀπὸ Κυβερνήσεων καὶ ἀπὸ ἄτομα. Ὡς τοιοῦτος δὲ κατέστη ἄξιός τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους.

Τὸ γένος τοῦ Ὑψηλάντου ἦτο μὲν σημαντικὸν ἐν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ὁ πρῶτος, ὅστις ἀπέκτησε πολιτικὴν ἰσχὺν, ἦτο ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις πρῶτον μὲν ἔγεινε διερμηνεὺς τῆς Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας, καὶ ὕστερον ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας. Ἡ διοίκησις του, ἂν καὶ ὀλιγοχρόνιος, ὑπῆρξεν ἐπαινετή. Κηρυχθέντος δὲ πολέμου μεταξὺ Ἀουστρίας καὶ Τουρκίας, ὁ ἡγεμὼν οὗτος παρεδέχθη οἰκειοθελῶς νὰ αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τὰ αὐστριακὰ στρατεύματα, καὶ διέμεινεν εἰς Ἀουστρίαν ἕως οὗ ἐγένετο ἡ εἰρήνη τοῦ Ἰασιού, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος εἶχε διορισθῆ ἡγεμὼν ἀλλ' ἡ Ὀθωμανικὴ ἐξουσία, τὸν μὲν πατέρα ἐθανάτωσε διὰ τῶν σκληροτέρων στρεβλώσεων, τὸν δὲ υἱὸν ἔκαμιν ἐκπτώτον τῆς ἡγεμονείας. Οὗτος φοβηθεὶς ἔφυγεν εἰς Βιέννην ἐπιτυχῶν δὲ τὴν συγχώρησιν ἐκ μέρους τῆς Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας ἐπανῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὑπηρετήσας ἱκανὸν καιρὸν τὴν Κυβέρνησιν ταύτην, ἐπέτυχεν νὰ διορισθῆ ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας πρῶτον, καὶ τῆς Βλαχίας ὕστερον

ἀλλὰ γενόμενος καὶ πάλιν ἐκπτώτος τῆς ἡγεμονείας, μετέβη εἰς Πετρούπολιν. Κηρυχθέντος δὲ πολέμου μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Τουρκίας, ὁ Ὑψηλάντης μετέβη μὲ τὰ Ῥωσικὰ στρατεύματα εἰς Βλαχίαν, ὅπου εἰργάσθη διὰ νὰ σχηματίσῃ ἐν σώμα ἐθελοντῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐνήργησεν ἐπανάστασιν εἰς Σερβίαν. Ἀλλ' ἐπελθοῦσα ἡ ἐν Τιλσίτῃ συμφωνηθεῖσα εἰρήνη ἐματαίωσε τοὺς σκοποὺς του, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥωσσίας, ὅπου μεταδὸς ἀποκατεστάθη, φροντίσας νὰ δώσῃ τὴν ἀνήκουσαν ἀνατροφὴν εἰς τὰ τέκνα του. Τοῦτου υἱὸς δευτερότοκος ἦτον ὁ Δημήτριος, ὅστις ἐγεννήθη τὸν δεκέμβριον τοῦ 1793, καὶ ἔλαβεν ἱκανῶς ἐπιμελημένην ἀνατροφὴν.

Ὅταν ἡ ἐταιρεία κατέστησε τὸν Ἀλέξανδρον Γενικὸν Ἐπιτρόπον τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ κάμῃ οὗτος κίνημα ἐπαναστάσεως εἰς Βλαχίαν, ἀπέστειλε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Δημήτριον εἰς Πελοπόννησον ὑπὸ τὸν τίτλον πληρεξουσίας τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς ἀρχῆς. Φθάσας αὐτὸς εἰς Ὑδραν τὴν 8 Ἰουνίου 1821 ὑπεδέχθη παρὰ τῶν προκρίτων, καὶ συνοδευθεὶς μὲ τοὺς πρὸς προῦπαντήσιν αὐτοῦ ἀποσταλέντας ἐκ Πελοποννήσου, μετέβη εἰς Βέρβενα, ὅπου ἦσαν πολλοὶ τῶν προκρίτων καὶ στρατιωτικῶν καὶ τὸν περιέμενον. Δὲν εἶχεν ἔτι ἀνακαλυφθῆ τὸ ἀνύπαρκτον τῆς Ἀρχῆς, ὑπῆρχεν ἔτι μεγίστη ἐλπίς, ὅτι ἡ Ῥωσσία ἐμελλεν ἀφεύκτως νὰ δώσῃ συνδρομὴν εἰς τὸ κίνημα τῶν Ἑλλήνων, ὅλοι οἱ ἔξωθεν ἐρχόμενοι εἰς τὴν Ἑλ

λάδα ἔβλεπον τὴν ἀνάγκην ἑνὸς ἀρχηγοῦ, καὶ οἱ ἴδιοι ἐντόπιοι, διηρημένοι ἤδη εἰς δύο κόμματα, τὸ στρατιωτικὸν καὶ τὸ πολιτικὸν, καὶ ἀντικρουόμενοι μεταξὺ των· διότι ἕκαστος ἐζήτει δι' ἑαυτὸν τὴν ὑπεροχὴν, καὶ διότι δὲν κατεδέχτο ὁ εἰς νὰ τεθῆ ὑπὸ τὸν ἕτερον, ἦσαν προδιατεθειμένοι εἰς τὸ νὰ παραδεχθῶσι τὸν Ὑψηλάντην ὡς ἀρχηγόν. Ἐὰν λοιπὸν ἤθελον εὖρει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὑψηλάντου τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα, ἢ ἐξουσία του ἤθελεν ἀναγνωρισθῆ καθ' ὅλοκληρίαν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἔμελλε ν' ἀποβῆ σωτήριον, καθ' ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἰδίους Ὀθωμανοὺς ἢ ἀφίξις αὐτοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπέφερεν ἱκανὸν φόβον· διότι ὑπέθετον αὐτὸν ὡς ἀπεσταλμένον ἐκ Ῥωσσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς τυχόν γεννησομένας μετ' αὐτοῦ συνθήκας, τὰς ὁποίας δὲν κατεδέχοντο νὰ κάμωσι μὲ τοὺς ἐντοπίους, θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς ὑποδεεστέρους, ἕνεκα τῆς προλαβούσης δουλείας. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εὗρον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὑψηλάντου τὰ ὁποῖα ἤλπιζον καὶ ἀπῆτουν προσόντα· καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐκηρύχθη μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ κόμματος τῶν στρατιωτικῶν, τὸ ὁποῖον τὸν ἐνηγκαλίσθη προθυμότερον, οἱ πολιτικοὶ, μὴ βλέποντες πλέον εἰς αὐτὸν τὴν ἀμεροληψίαν, τὴν ὁποίαν προσεδόκων, δὲν ἤθελον ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν ἤρχισαν νὰ ματαιώνωνται αἱ ἐκ Ῥωσσίας ἐλπίδες, ἀφοῦ κατεστράφη τὸ ἐν Μολδοβλαχίᾳ ἐπαναστατικὸν κίνημα, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ἀπεκί-

ρυξε τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου. Μ' ὅλα ταῦτα, ἂν ὁ Ὑψηλάντης δὲν ἴσχυσε νὰ ἀναλάβῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἐξουσίαν, ὁποῖαν καὶ αὐτὸς καὶ τὸ συμβούλιον αὐτοῦ ἐφρόνει, εἶχεν ὅμως ἔτι ἱκανὴν ἐξουσίαν, ὑπόληψιν καὶ δύναμιν, ὥστε ὅταν ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὰ Βέρβενα δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τότε ἀρχὴν, ὁ λαὸς ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς ἦσαν ἤδη ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ διαφόρων ἐπαρχιῶν. Ὅλοι δὲ οἱ ἐξ Εὐρώπης ἐρχόμενοι, οἱ ἐκ τῶν νήσων καὶ ἐκ τῆς Τουρκίας ἐτίθεντο ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτοῦ· καὶ ὅσοι ἐπεχειρίζοντο ἐπαναστατικὰ κινήματα εἰς μὴ ἀποστατήσαντα ἔτι μέρη τῆς Στερεᾶς, πρὸς αὐτὸν ἀπετείνοντο, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐλάμβανον διαταγὰς καὶ ὁδηγίας· ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Ὀθωμανοὶ, οἱ ἀναγκαζόμενοι νὰ παραδοθῶσιν, ἀπῆτουν νὰ συνθηκολογήσωσι μὲ τὸν ἴδιον, ἢ μὲ ἀντιπροσώπους αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα δὲν ἴσχυσαν νὰ καταστρέψωσιν ὅλας τὰς ἐναντιότητας, καὶ νὰ θεωρηθῆ ἀδιαφιλονεικῆτως κύριος τῶν πραγμάτων. Δυστυχῶς δὲ καὶ οἱ ὑποστηρίζοντες αὐτὸν στρατιωτικοὶ δὲν ἐπεθύμουν οὐδ' αὐτοὶ τὴν αὐξήσιν καὶ στερέωσιν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· διότι ἢ φαινομένη εἰς αὐτὸν προσήλωσις ἐγένετο ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ καταστρέψωσι δι' αὐτοῦ τὴν δύναμιν τῶν κατ' ἐπαρχίας προκρίτων, καὶ νὰ τὴν σφετερισθῶσιν οἱ ἴδιοι, ὅχι δὲ καὶ νὰ τὴν παραχωρήσωσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ὑψηλάντου. Διὰ τοῦτο, ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ Ὑψηλάντης διὰ τῆς

συστάσεως τοῦ τακτικοῦ σώματος ἠδύνατο γὰρ κατασταθῆ ἰσχυρὸς, ὥστε γὰρ ἐπιβάλῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους τὴν θέλησίν του, συνήργησαν καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν πολιτικῶν εἰς τὸ γὰρ ματαιώσωσι τὴν σύστασιν καὶ πρόδοον αὐτοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐμποδίζοντες τὰ μέσα ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντην, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξευτελίζοντες τὴν τακτικὴν ἐξάσκησιν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ.

Συμβιβασθεισῶν μ' ὅλα ταῦτα τῶν διενέξεων, καὶ ἐλθούσης εἰδήσεως, ὅτι ὀθωμανικὸς στόλος εἰσέπλευσεν εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ὁ Ὑψηλάντης διευθύνθη εἰς Βοστίτζαν μὲ διάφορα στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Κόρινθον, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ὁ μὲν στόλος διευθύνθη εἰς Γαλαξίδιον, τὰ δὲ φυλάττοντα τὸν Ἰσθμὸν στρατεύματα εἶχον μεταβῆ εἰς Τριπολιτσᾶν, διὰ γὰρ ὠφελῆθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐλπιζομένην ταχειᾶν πτώσιν αὐτῆς. Μετέβη δὲ μὲ μόνον τὸ περὶ αὐτὸν τακτικόν διότι τὰ λοιπὰ συνοδεύοντα αὐτὸν στρατεύματα ἐπανῆλθον εἰς Τρίπολιν, ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας των. Μὴ θεωρῶν δὲ περιπλέον ἀναγκαίαν τὴν εἰς τὸν Ἰσθμὸν διαμονήν του, καταστραφέντος τοῦ Μπαϊράν Πασᾶ εἰς Βασιλικὰ, ἐπανῆλθεν εἰς Τρίπολιν, τὴν ὁποίαν εὖρεν ἤδη κυριευμένην ἀπὸ τὰ πολιορκούντα αὐτὴν στρατεύματα.

Ἡ ἀνάγκη συστάσεως κεντρικῆς Κυβερνήσεως ἐθεωρήθη πλέον ἀπαραίτητος καὶ ὡς τόπος ἀπεφασίσθη τὸ Ἄργος, ὅπου ἠδύνατο εὐκολώτερον γὰρ συνελθῶσιν οἱ πληρεξούσιοι τῶν νήσων. Ὁ Ὑψη-

λάντης μεταβὰς διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς Ἄργος, συνέλαβε καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ γὰρ ἐνεργήσῃ ἔφοδον κατὰ τοῦ Ναυπλίου. Μ' ὅλας δὲ τὰς καταδελθεισῆς προσπάθειας, ἢ ἐπιχειρηθεῖσα ἔφοδος δυστυχῶς δὲν ἐπέτυχε. Συνελθόντων εἰς Ἄργος καὶ τῶν Πελοποννησίων πληρεξουσίων, ὁ Ὑψηλάντης διορίσθη πρόεδρος τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας. Ἄλλ' ὅταν συνελθόντων εἰς Ἄργος καὶ τῶν πληρεξουσίων τῶν ἄλλων τμημάτων τῆς Ἑλλάδος ἐγεννήθησαν ὑπόνοιαι κατὰ τοῦ Ὑψηλάντου, ὡς ἐνεργοῦντος τὴν καταστροφὴν τῶν πληρεξουσίων, ἢ μὲν Συνέλευσις μετετέθη εἰς Ἐπίδαυρον, ὁ δὲ Ὑψηλάντης, δυσαρεστηθεὶς διὰ τὴν προσβολὴν ταύτην, μετέβη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροκορίνθου ὁμοῦ μὲ τὸν Κολοκοτρώνην καὶ ἄλλους τῶν στρατιωτικῶν, καὶ κατάρθρωσε γὰρ παραδοθῶσιν οἱ ἐν αὐτῇ Ὀθωμανοί. Εἰς τὴν σύστασιν τῆς Κεντρικῆς Κυβερνήσεως ὁ Ὑψηλάντης διορίσθη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς πρὸς ἰκανοποίησιν ἑαυτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ στρατιωτικῶν.

Καίτοι μὴ ἐπιτυχῶν ὁ Ὑψηλάντης γὰρ διορισθῆ ἀρχιστράτηγος, ἀπεφάσισε καὶ ἄνευ τοῦ τίτλου τούτου γὰρ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Στερεὰν, ἀλλὰ μὲ πολλὰς δυσκολίας τοῦ ἐσυγχωρήθη καὶ τοῦτο. Ἀναχωρήσας λοιπὸν μὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν, καὶ λαβὼν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς μετέβη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἐπέτυχεν ὁμως εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησεν ἔφοδον κατ' αὐτοῦ. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λαμίας ὁ

μοῦ μὲ τὸν Ὀδυσσεά καὶ Νικήταν. Τοποθετηθέντες δὲ εἰς Σηγλῖδα (Φάλαρα) ἔμελλον νὰ διευθυνθῶσιν εἰς Λαμίαν, ἀλλὰ στρατεύματα ὀθωμανικὰ πλείοτερα τῶν ὑποτιθεμένων, ἐλθόντα εἰς ἀντίκρουσιν, ἐπέφερον καὶ ταύτης τῆς πράξεως τὴν ἀποτυχίαν. Ἐσχεδιάσαν οἱ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ἀπληρχηγοὶ νὰ συστήσωσι τὸν Ὑψηλάντην ἀρχηγὸν εἰς τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ μετανοήσαντες ἐγκατέλιπον καὶ αὐτὸ τὸ σχέδιον ἀτελές, καὶ ὁ Ὑψηλάντης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τότε Καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Κόρινθον.

Ὅταν ὁ Δράμαλης εἰσῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ Ὑψηλάντης εὗρίσκετο εἰς Ἄργος. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ κλεισθῆ εἰς τὸ μικρὸν ἐπάνω τοῦ Ἄργους κείμενον φρούριον, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Πάνον Κολοκοτρώνην καὶ ἄλλους· καὶ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀναχαιτισθῆ προσωρινῶς ἡ ὀρμὴ τῶν ἐχθρῶν, καὶ νὰ συνέλθωσιν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου καὶ ἄλλα στρατεύματα. Ἐλθούσης ἔξωθεν συνδρομῆς στρατιωτικῆς, ὁ Ὑψηλάντης, διαθέσας τὰ περὶ τοῦ φρουρίου ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἔξω στρατόπεδον. Ἀφοῦ δὲ ἐνόμισαν ὅτι τὰ συνελθόντα στρατεύματα ἦσαν ἱκανὰ διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὰ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Πελοποννήσου κινήματα τῶν ἐχθρῶν, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς Ἴσθμὸν στρατεύματα, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὰς τυχόν ἐρχομένας νέας ὀθωμανικὰς δυνάμεις καὶ τροφὰς, καὶ εἰς τοῦτο ἔδραμεν ὁ Ὑ-

ψηλάντης προθύμως μετὰ τοῦ Νικήτα καὶ Φλέσια. Ἀλλὰ πρὶν ἔτι φθάσωσιν εἰς τὸν Ἴσθμὸν, λαμβάνουσι τὴν εἶδησιν ὅτι ἐγένετο μάχη εἰς Δεγεβενάκι, καὶ ἐπανερχόμενοι ἐπιπίπτουσιν εἰς ἓν σῶμα ἐχθρικόν, ἐν ᾧ διέβαινε τὸν Ἅγιον Σώστην, καὶ ἐπροξένησαν σημαντικὴν φθοράν· ἀλλὰ διαβάντος τοῦ Δράμαλη ἀπὸ τὰ στενὰ, καὶ τοποθετηθέντος εἰς Κόρινθον, μετέβη καὶ ὁ Ὑψηλάντης μετὰ τοὺς μετ' αὐτοῦ εἰς Ἴσθμὸν.

Ἐν ᾧ διέμενε εἰς Ἴσθμὸν, προσεκλήθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους νὰ παραλάβῃ τὸ φρούριον, καὶ διευθύνῃ ὁμοῦ μὲ τὸν Νικήταν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τὸ φρούριον, προλαβὼν ὁ Ὀδυσσεύς, τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὥστε καὶ ὁ Ὑψηλάντης ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν πρᾶξιν τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐπανελθὼν εἰς Τρίπολιν παρητήθη τῆς προεδρίας τῆς Βουλῆς, μὴ ἔχων οὐδ' ἀπ' ἀρχῆς διάθεσιν δι' αὐτὸ τὸ ἔργον, τότε δὲ εἶχεν ἀποθῆ καὶ ὅλως ἀνύπαρκτον· ἔμεινε δὲ ἰδιωτεύων. Ὅταν ὁμοῦ κατὰ τὰ 1824 ἐπαρουσιάσθη κίνδυνος, ὁ Ὑψηλάντης ἔδραμεν αὐθόρμητος εἰς βοήθειαν τῆς πατρίδος· μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα μεταβαίνοντα ἀπὸ Τρίπολιν εἰς Ναύπλιον, ἐτοποθετήθη εἰς τοὺς ἐν Λέγγῃ μύλους, τοὺς ὁποίους καὶ διέσωσεν ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴν ἐπιδρομὴν μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην ἐκστρατείαν, ἔμεινε καὶ πάλιν ἰδιωτεύων.

Ἀλλὰ συνεπῆς πάντοτε εἰς τὴν περὶ ἐντελῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος πρόθεσίν του, διε-

μαρτυρήθη κατὰ τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ὅταν αὐτὴ παρεδέχθη τὸ μέτρον τοῦ νὰ δώσῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας Στρατηφόρον Κάνιγκα νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Πύλην εἰρήνην, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ διοικῆται ἅφ' ἑαυτῆς ἡ Ἑλλάς πληρόνουςα φόρον εἰς τὸν Σουλτάνον. Ἡ διαμαρτυρήσις αὕτη, μὴ ὑπαγορευθεῖσα ἀπὸ κανὲν ἰδιαίτερον συμφέρον, οὐδὲ ἀπὸ μέλλοντά τινα σκοπὸν, δὲν ἦτο δίκαιον νὰ παροξύνῃ τὴν συνέλευσιν εἰς τὸ νὰ κηρύξῃ αὐτὸν ἑκπτώτον τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου Ἑλλήνος. Οἱ λόγοι δι' αὐτὴν ἢ συνέλευσιν αὕτη ὑπεχρεώθη εἰς τὸ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ νὰ αναθέσῃ εἰς τὸν Κάνιγκα τὴν ἐξουσίαν τοιαύτης διαπραγματεύσεως, ἧσαν τοσοῦτον γνωστοὶ εἰς τὸ ἔθνος, ἢ δὲ πολιτικὴ ἐπιβροχὴ τοῦ Ἐψηλάτου κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τόσον ὀλίγη, ὥστε δὲν ἦτον αὐδεμία ὑπόψια, ὅτι ἠδύνατο νὰ προέλθῃ κάμμία διαίρεσις ἐπικίνδυνος.

Ἐπὶ Καποδίστριου ἐπανῆλθεν ὁ Ἐψηλάτης εἰς τὰ πράγματα, διορισθεὶς ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα στρατευμάτων· ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὑπέστη σημαντικὰ προσκόμματα ἀπὸ τὸν Αὐγουστίνον Καποδίστριαν, τῶν ὁποίων αἰτία συμπεραίνομεν νὰ ὑπῆρξαν οἱ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ἀφωσιωμένοι, οἵτινες ἀπέδιδον κακὴν ἐξήγησιν καὶ εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἠδύνα

το νὰ ἦναι ἀδιάφορα καὶ ἀσήμαντά. Ἐκ τούτων ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, καὶ ἔμενεν ἀπλοῦς θεατῆς τῶν γινομένων, ἕως οὗ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1832, διατηρῆσας πάντοτε τὰ αὐτὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα, καὶ τὴν αὐτὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα.

Η ΑΓΙΑ ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ.

Εἰς ὁποῖαν τάξιν ἀνθρώπων καὶ ἂν ἀπαντήσωμεν τὸν ἐνάρετον, πρέπει νὰ τοῦ ἀποδώσωμεν τὸν ἀνήκουστα ἔπαινον· ἀλλ' ὅταν οὗτος εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑψηλὴν τάξιν τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, τόσου πλειότερον ἔπαινον ὀφείλομεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὸν, ὅσον μεγαλύτερα ἐμπόδια ὑπάρχουν εἰς τὴν τάξιν ταύτην πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς. Ἀλλ' ἂν ἡ ἀρετὴ ὑπῆρξε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τοῦ βασιλικοῦ ἀτόμου, καὶ συνεγήρασε μετ' αὐτοῦ, πρὸς τὸν ἔπαινον ὀφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν καὶ τὸν θαυμασμόν μας· διότι ἡ τάξις αὕτη τῶν ἀνθρώπων, εὐρισκομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλούτου, τῆς πολυτελείας, τῆς κολακείας καὶ τῆς ἀυλικῆς διαφθορᾶς, ὅχι μόνον κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τρέχει κίνδυνον διαφθορᾶς, ἀλλ' ὑπάρχουν δυστυχῶς παραδείγματα, ὅτι πολλοὶ παρεξέτράπησαν εἰς τὸ κακόν, καὶ εἰς πολὺ προβεβηκυῖαν ἡλικίαν.

Ὅσοι λοιπὸν ἠδυνήθησαν νὰ ῥυθμίσωσι διὰ τῆς ἀρετῆς ὅλον τὸν βίον αὐτῶν, καὶ ν' ἀποβῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν ὠφέλιμοι, πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς φύσεως ἐξόχου, καὶ ὡς τοιαύτην θεωροῦμεν καὶ τὴν βασιλίδα Πουλχερίαν.

Ὁ Ἀρκάδιος ἀποθνήσκων ἄφησε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Θεοδόσιον τὸν μικρὸν, ἔχοντα μόλις ὀκτῶ ἐτῶν ἡλικίαν. Ἐδέχθη δὲ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ βασιλέως ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Πουλχερία, ἣτις ἦτον ἐκ φύσεως μὲν προικισμένη μὲ φρόνησιν ἀνδρικήν, μὲ γενναῖα αἰσθήματα, καὶ μὲ ἐξοχὸν πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἀγάπην. Εἶχε δὲ διδαχθῆ ὅλα τὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συνειθιζόμενα μαθήματα, πρὸ πάντων δὲ τὰ ἐκκλησιαστικά, εἰς τὰ ὅποια ἦτον καὶ μᾶλλον προσηλωμένη. Εἶτε δὲ ἀπὸ αἰσθημα φρησκευτικὸν κινουμένη, εἶτε ἀπὸ ἰδιάζουσας πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς ἀγάπην, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρευθῆ.

Ἡ Πουλχερία διευθύνουσα συνετῶς τὰ τῆς βασιλείας πράγματα, εἶχε συγχρόνως καὶ μεγίστην προσοχὴν καὶ φροντίδα διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τοῦ νέου αὐτῆς ἀδελφοῦ. Ὅταν δὲ οὗτος ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν μερακίου, ἡ Πουλχερία τὸν συνέξευξε μὲ μίαν νέαν ἐξ Ἀθηνῶν, ὀνομαζομένην Ἀθηναΐδα.

Ἡ νέα αὕτη διενεχθεῖσα μὲ τοὺς ἀδελφούς τῆς διὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῆ μέρους ἐκ τῆς πατρικῆς τῆς περιουσίας, μετέβη ὁμοῦ μὲ μίαν ἐκ μητρὸς θείαν αὐτῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν

διὰ νὰ ἐπικαλεσθῆ δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν βασιλισσαν Πουλχερίαν. Ὅταν δὲ ἐπαρουσιάσθη ἔμπροσθεν τῆς βασιλίσης, αὕτη ἐθαύμασε τὴν ἐξάισιον αὐτῆς καλλονὴν· πληροφορηθεῖσα δὲ καὶ ἐκ τῶν λόγων αὐτῆς τὴν παιδείαν καὶ τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις, αἴτινες δὲν ἦσαν τῆς καλλονῆς ὑποδεέστεραι, τὴν συνέδεσεν εἰς γάμον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἀφοῦ τὴν ἐβάπτισε καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν Εὐδοκίαν, καὶ τὴν ἔστειψε βασιλίτισσαν.

Ὅταν ὁ Θεοδόσιος ἦλθεν εἰς ἡλικίαν νὰ διοικῆ μόνος του τὴν βασιλείαν, ἡ Πουλχερία παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὰς ἡγίας τοῦ κράτους, φροντίζουσα μόνον νὰ διορθῶνῃ τὰ ἄτοπα καὶ τὰς ἐλλείψεις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, εἰς τὰ ὅποια, ὦν ἀδυνάτου χαρακτήρος, ὑπέπιπτε παρασυρόμενος ἀπὸ τοὺς ἐννοουμένους του. Ἀλλὰ μὲ πόσῃν εὐγένειαν ἐνήργει καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκον, ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ἐξῆς συμβάν.

Ὁ βασιλεὺς ὑπέγραφε τὰ δημόσια ἔγγραφα, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἐνίοτε ὀλοτελῶς γνῶσιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν. Θέλουσα ἡ Πουλχερία νὰ τὸν διορθώσῃ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, τὸ ὅποιον ἦτον πολὺ ἐπικίνδυνον, ὁμοῦ μὲ τὰ πρὸς ὑπογραφὴν ἔγγραφα ἔβαλε καὶ ἐν πωλητήριον, δι' οὗ ὁ βασιλεὺς ἐπώλει εἰς τὴν Πουλχερίαν διὰ ῥητὴν τινα χρημάτων ποσότητα τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ σύζυγον. Τὸ πωλητήριον τοῦτο, ὑπογραφὴν ἀνεξετάστως παρὰ τοῦ βασιλέως ὁμοῦ

μὲ τ' ἄλλα ἔγγραφα, τὸ ἔλαβεν ἡ Πουλχερία,
 καὶ δυνάμει αὐτοῦ μετεβίβασεν εἰς τοὺς ἐδικούς
 τῆς Θαλάμου τὴν Εὐδοκίαν. Τὸ ἑσπέρας ἐλ-
 θὼν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς Θαλάμους του, καὶ μὴ
 εὐρῶν ἐκεῖ τὴν βασίλισσαν, ἐρώτησέ περὶ αὐτῆς·
 τοῦ εἶπον δὲ οἱ Θαλαμηπόλοι, ὅτι ἡ ἀδελφὴ
 αὐτοῦ Πουλχερία, δυνάμει πωλητηρίου ὑπογε-
 γραμμένου παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τὴν ἠγόρασε
 καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τοὺς Θαλάμους τῆς. Πῶς
 εἶναι τοῦτο δυνατόν; ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς,
 καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν Θαλάμον τῆς Πουλχερίας
 διὰ νὰ μάθῃ τὸ γενόμενον. Ἡ Πουλχερία τοῦ
 ἐπέδειξε τὸ πωλητήριον, δυνάμει τοῦ ὁποίου
 ἀπέκτησε τὴν βασίλισσαν, καὶ οὗτος ὑποσχε-
 θείς νὰ ἦναι προσεκτικώτερος τοῦ λοιποῦ, ἔλα-
 βε τὴν βασίλισσαν.

Ἄλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἐσωφρονίσθη ὁ Θεοδό-
 σιος· μάλιστα, ἐπειδὴ ἡ Πουλχερία παρενέβαλε
 πολλὰ προσκόμματα εἰς τὸ νὰ μὴν κυριεύεται
 τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὰς ἀπλήστους
 ἐπιθυμίας τῶν αὐλικῶν καὶ εὐνούχων του, οὗτοι
 κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τὸν βασιλέα νὰ ἀπομα-
 κρύνῃ ὀλοτελῶς ἀπὸ τὰ πράγματα τὴν Πουλχε-
 ρίαν. Καὶ αὕτη, ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὰ ἀνά-
 κτορα, ἔζη ἰδιωτεύουσα· ἀλλὰ δὲν παρήλθε πολὺς
 καιρὸς καὶ ὁ βασιλεὺς μετανόησας, ἐκάλεσε πάλιν
 τὴν Πουλχερίαν εἰς τὰ πράγματα, καὶ αὕτη ἐπα-
 νῆλθε τρέφουσα πάντοτε τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν
 ἀδελφόν τῆς ἀγάπην. Ἐλυπεῖτο μεγάλως διὰ

τὰς καταδιώξεις, τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ αὐτῆς
 ἐπέφερεν ἀδίκως κατὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ
 Χρυσοστόμου. Καὶ θέλουσα νὰ ἐπιφέρει τὸ
 κατ' αὐτὴν Θεραπείαν τιὰ, ἐπεμελήθη διὰ τὴν
 εἰς Κωνσταντινούπολιν μετακόμισιν τῶν ἱερῶν
 τοῦ ἁγίου λειψάνων, καὶ ἀπέδωκεν ὀπίσω τὴν
 ἄμπελον τῆς χήρας, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη αἰ-
 τία τῆς διενέξεως μεταξὺ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ
 τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Θεοδοσίου ἡ Πουλχερία
 ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν· καὶ θέλουσα νὰ διοι-
 κήσῃ καλῶς τὸ κράτος, ἀπεφάσισε νὰ συμμερισθῇ
 τὴν ἐξουσίαν μ' ἓνα ἄνδρα, καὶ ὡς τοιοῦτον
 ἔλεξε τὸν Μαρκιανόν, ἄνδρα ἐκ ποταπῆς μὲν
 γενεᾶς, ἀλλ' ἡσυχου, δίκαιον, ἐπιεικῆ καὶ προ-
 θεσηκότα τὴν ἡλικίαν. Συνεφώνησε δὲ μετ' αὐ-
 τοῦ νὰ τὸν συζευχθῇ μὲν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσ-
 βάλλῃ τὴν παρθενίαν αὐτῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν
 ἀφιερωμένην εἰς τὸν Θεόν· δοθείσης τῆς ὑπο-
 σχέσεως ταύτης, ἐστέφθη ὁ Μαρκιανὸς βα-
 σιλεὺς.

Συζήσασα μετ' αὐτοῦ ἡ Πουλχερία ὀλίγα
 ἔτη, ἀπέθανεν εὐκλεῶς, ἀφοῦ διεμοίρασεν εἰς
 πέντηκοντα ὄλην τὴν περιουσίαν αὐτῆς. Πεντήκοντα
 σχεδὸν ἔτη διεύθυνεν ἡ Πουλχερία τὰς ἡνίας
 τοῦ κράτους, ποτὲ μὲν μόνη, ποτὲ δὲ μετὰ τοῦ
 ἀδελφοῦ τῆς, καὶ τελευταῖον μετὰ τοῦ Μαρκια-
 νοῦ. Ἐπολιτεύθη πάντοτε μὲ φρόνησιν, ἀγαθό-
 τητα καὶ Θεοσέβειαν. Διὰ τὰς ἀγαθοεργίας καὶ

τὰς ἀρετὰς αὐτῆς συγκατετάχθη εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀγίων, ἑορταζομένη τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ σεπτεμβρίου μηνός.

ΠΕΡΙ ΑΣΦΥΞΙΑΣ.

Ἡ ἔλλειψις ἰατρῶν κατὰ τὰ χωρία καὶ τὰς κωμοπόλεις τῆς Ἑλλάδος μᾶς κάμνει νὰ θεωρήσωμεν πολὺ ἀναγκαίως ὁδηγίας τινὰς, δι' ὧν, καὶ ἄνευ ἰατροῦ, νὰ δύναται τις νὰ ἐπιφέρει ἐκ τοῦ προχείρου Θεραπευτικὰ τινὰ μέσα εἰς δυστυχήματα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν ταχεῖαν βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ παθὼν ὑπόκειται εἰς ἀφευκτον θάνατον. Τὰ ἐκ τῆς ἀσφυξίας δυστυχήματα, ὅσον συχνότερα συμβαίνουσι, τόσοον πλέον ἐπικίνδυνα εἶναι· καὶ ἂν ἐν καιρῷ δὲν δοθῇ ἡ ἀνήκουσα συνδρομή, πᾶσα εἰς τὸ μέλλον βοήθεια εἶναι μάταιος· διὰ τοῦτο ἐστοχάσθημεν νὰ κάμωμεν ἀρχὴν ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθος, ἐκδίδοντες εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ λαοῦ τὰς ἀκολουθούσας ἐπ' αὐτῆς σημειώσεις, μεταφρασθείσας ἀπὸ τοῦ γαλλικοῦ ἀπὸ τινῶν τῶν ἡμετέρων φίλων εἰδήμονα καὶ ἰατρικῶν γνώσεων.

Ἄσφυξία εἶναι ἡ διακοπὴ τῆς ἀναπνοῆς καὶ ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τῆς ζωῆς· συμβαίνει δὲ αὕτη ὅταν ἀναπνεύσῃ τις ἐπιβλαβῆ καὶ ἀκάθαρτον ἀέρα, ἢ στερεῖται τοῦ πρὸς ἀναπνοὴν ἀναγκαίου ἀέρος.

Οἱ ἀμπελουργοί, ὅταν πατῶσι τὰς σταφυλὰς αὐτῶν ἐντὸς τῶν κάδων· ὅσοι, θέλοντες ν' ἀποφύγῃσι τοῦ ὑπερβολικοῦ χειμῶνος τὴν ψυχρότητα, ἀνάπτωσιν ἄνθρακας ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός των, οἱ καθαρίζοντες τοὺς ἀποπάτους, ἢ πηγᾶδι καὶ ὑπόγεια ἐπὶ πολὺν καιρὸν κλεισμένα· ὅσοι ἀπροβλέπτως ἀφίνουσιν ἄνθη τὴν νύκτα ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ὅπου κοιμῶνται, κτλ. κτλ. ἀναπνεύουσιν ἀέρα ἐπιβλαβῆ, ὅστις φέρει αὐτοὺς εἰς κατάστασιν πλησιάζουσαν τὸν θάνατον· καὶ τοῦτο εἶναι ἐν εἶδος ἀσφυξίας.

Ἄσφυξία πνίγεται, ἢ πνίγονται εἰς τὰ ὕδατα, τὰ βρέφη, ὅσα πνίγονται ἀπὸ τὰ ὑπερβολικὰ σκεπάσματα, διὰ τὴν ἀμέλειαν τῶν μητέρων ἢ τροφῶν των κτλ. κτλ. φαίνονται μὲν ὡς ἀποθαμμένοι, ἀλλ' εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἦναι διακοπὴ τῆς ζωῆς δι' ἔλλειψιν ἀέρος, ἢ στέρησιν τῆς ἀναπνοῆς· καὶ τοῦτο εἶναι ἄλλο εἶδος ἀσφυξίας.

Ἄσφυξία ναρκόνοται ἀπὸ ὑπερβολικὸν ψύχος, ὅσοι βυθίζονται εἰς ὕπνον ἕνεκα μέθης, ὅσοι πνίγονται ἀπὸ ὑπερβολικὸν καύσωνα, τὰ βρέφη, ὅσα δὲν δύνανται ν' ἀναπνεύσωσιν, ἅμα γεννηθῶσι, πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παθόντα ἀπὸ ἀσφυξίας.

Ἄσφυξία ὅλα τὰ ἄτομα, ὅσα εὐρεθῶσιν εἰς τοιαύτην εἴασιν, ἢμποροῦν ν' ἀποθάνωσιν, ἐὰν τὰ ἐγκαταλείψωσι· δύνανται δὲ νὰ τὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν, ἐὰν χορηγήσωσι μὲ ἀφθονίαν εἰς αὐτὰ

τὰς ἀναγκαίαις βοηθείαις. Ἐπειδὴ δὲ ἕως νὰ καλέσωσιν ἰατρον, ὁ παθὼν δύναται ν' ἀποθάνῃ, καὶ θεωροῦντες ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, ὅπως οὖν νοήμων, δύναται εἰς τοιαύτας περιστάσεις νὰ προσφέρῃ τὰς ἀναγκαίαις βοηθείαις, ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰ δώσωμεν ἓνα πίνακα εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν διὰ νὰ δύνανται ἐν περιστάσει νὰ γείνωσιν ὠφέλιμοι εἰς τοὺς πάσχοντας.

Πρὶν ἔμβωμεν δὲ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως ἡμῶν ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν γνωστόν.

1. Ὅτι πᾶσα ἀσφυξία δύναται νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολλὰς ὥρας, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον.

2. Ὅτι ἢ ἐπὶ τινὰς ὥρας διαμονὴ ἐντὸς τοῦ ὕδατος δὲν φέρει πάντοτε τὸν θάνατον.

3. Ὅτι τὸ μαύρισμα τοῦ προσώπου, τὸ κρύωμα τοῦ σώματος, τὸ ξύλωμα τῶν μελῶν, δὲν εἶναι ἀλάυθαστα σημεῖα θανάτου.

4. Ὅτι ὁ θάνατος μόνον διὰ τῆς σήψεως ἀποδεικνύεται καθαρῶς.

5. Ὅτι ὀφείλουν κατὰ συνέπειαν νὰ δώσωσι συνδρομὴν εἰς πάντα ἄνθρωπον πνιγμένον ἢ παθόντα ἀπὸ παυτὸς εἶδους ἀσφυξίας, ἐὰν δὲν παρατηρήσωσιν εἰς αὐτὸν τοῦλάχιστον ἀρχὴν σήψεως.

6. Ὅτι μία καὶ μόνη περίπτωσις δὲν ἀπαιτεῖ συνδρομὴν, ἐὰν ὁ παθὼν ἀπὸ ἀσφυξίας, ἔλαθε καὶ ἄλλην τιὰ θανατηφόρον πληγὴν.

§ 1. Ἀσφυξία τῶν πνιγμένων.

Ἄμα ἐκβάλλωμεν τὸν πνιγμένον ἐκ τοῦ ὕδατος, τὸν φέρομεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἡμῶν μέχρι τοῦ παραλίου, προσέχοντες μὴ τὸν ταραξώμεν κατὰ τὴν μετακίνησιν. Κατόπιν τὸν πλαγιάζομεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πλευροῦ μὲ τὸ σῶμα κεκλιμένον εἰς τρόπον, ὥστε ἡ κεφαλὴ νὰ ἦγε εἰς ὑψηλοτέρα νὰ θέσιν, ἢ οἱ πόδες. Ὑψοῦμεν ἔπειτα τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὴν κλίνομεν ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐπὶ ἓν ἢ δύο λεπτά, ὑποστηρίζοντες τὸ μέτωπόν του διὰ τῆς χειρὸς μας, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐκρεύσῃ τὸ ὕδωρ τὸ ἐντὸς τῶν βωθῶνων καὶ τοῦ στόματος ὑπάρχον. Πρέπει δὲ νὰ ἐξάξωμεν διὰ τῶν δακτύλων ἡμῶν, φέροντες δύο ἐξ αὐτῶν ἐντὸς τοῦ βάθους τοῦ στόματος, τὰ τυχρὸν εὑρισκόμενα αὐτόθι φλέγματα. Ἐὰν ὅμως αἱ σιαγόνες τοῦ ἀσφυκτικοῦ ἦναι σφικτὰ κλεισμέναι, προσπαθοῦμεν νὰ τὰς ἀνοίξωμεν διὰ τῆς βίας, πάντοτε ὅμως ἐλαφρῶς, μεταχειριζόμενοι εἰς τοῦτο ξύλον τι ἀρμόδιον, ἢ λαβίδα μαχαίριου κτλ. καὶ κρατοῦμεν ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἢ μὲ τὸ αὐτὸ μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ ἠνοίξαμεν, ἢ μὲ φελλόν. Ἀκολούθως μεταφέρομεν ἡσυχῶς καὶ ἀποθέτομεν τὸν πάσχοντα εἰς πλησιόχωρον τινὰ κατάλληλον κατοικίαν, διατηροῦντες τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ κλίσιν τοῦ σώματος καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην καὶ κεκαλυμμένην μὲ δερμὸν κάλυμμα· κόπτομεν τότε τὰ ἐνδύματά του, διὰ μαχαιρίου (διότι τὸ νὰ τὰ ἐκβάλλωμεν ἐπιφέρει κινήσεις θανατηφόρους),

καὶ τὸν τυλίσσομεν μὲ λινὸν ὕφασμα, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον.

Δύο τινὰ πρέπει μετὰ ταῦτα νὰ ἐνεργήσωμεν· νὰ σπογγίσωμεν ἐλαφρῶς τὸ σῶμα τοῦ πάσχοντος μὲ μάλλινα ὑφάσματα, καὶ νὰ τὸ θερμάνωμεν πρὸς τὸ δεύτερον μεταχειριζόμεθα διάφορα μέσα, οἷον πῦρ ἔχον φλόγας, τὸ ὁποῖον κρατῶμεν εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς σώματος, διότι δὲν πρέπει νὰ προσενῶμεν θερμότητα μεγάλην, ὅπερ δὲν εἶναι ὠφέλιμον πρὸς τέτοις δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν ερωματοπόρυνον (εἶδος μαργαλῆς, δι' ἧς θερμαίνου τὰ εἴδημα), ἢ τὸ διὰ τοῦ ὁποῖου σιδηρόνομεν τὰ ἐνδύματα σίδηρον, ἢ σακκίσκους πλήρεις στάκτης θερμῆς, ἢ ἄλατος, ἢ ἄμμου, θερμῶν, τὰ ὁποῖα, περιάγοντες πλησιάζομεν ἐφ' ὅλης τῆς τοῦ σώματος ἐπιφανείας, ἀλλὰ καὶ πλίνθους (τοῦβλα) ἢ κεράμους θερμῆς, ἢ κύστεις πλήρεις χλιαροῦ ὕδατος δυνάμεθα νὰ ἐπιθέσωμεν ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἐπὶ τοῦ κόλλου τοῦ στομάχου, ἐπὶ τῆς καρδιακῆς χώρας, καὶ ὑπὸ τὰς μασχάλας. Δέον ὅμως κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν νὰ καταγείνωμεν νὰ ἐπιναφῆσωμεν τὴν ἀναπνοὴν, εἰσάγοντες ἀέρα εἰς τοὺς πνεύμονας καθ' ὃν τρόπον κατωτέρω θέλομεν ἐκθέσει.

Δίδοντες δὲ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἀνάπαισιν εἰς τὸ στῆθος, ὠφελούμεθα τῆς περιστάσεως διὰ νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὴν ρίνα δειοκηρίδα (δειαφοκέρι) ἢ χάρτην, ἢ ὕφασμά τι, ἢ φύλλα νικοτιανῆς (καπνῆ) ἀναμμένα, ἢ ὑγρὰ πνευματώδη, ὅξος

ἰσχυρὸν, πτητικὸν κάλι ἐν ὕδατι διαλελυμένον, τὸ ὁποῖον ἐπιχέοντες εἰς πανίον, θέτομεν πρὸ τῆς ρινός· σταγόνας δὲ τινὰς τοῦ ὑγροῦ τούτου διὰ κυλινδρικῶς δεδιπλωμένου χάρτου εἰσάγομεν ἕως εἰς τοὺς ῥώθωνας.

Ἐπίσης γαργαλίζομεν τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ῥωθῶνων διὰ πτεροῦ, διὰ χάρτου, ἢ ἄλλου τινὸς ἐλαφροῦ σώματος, καὶ ἐμφυσῶμεν ἐν αὐταῖς ταμβάκον ἢ πέπερι τριμμένον.

Καὶ κλύσματα χλιαρὰ εἰσὶν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ νὰ μὴν ᾖναι πλήρης ἡ σωλήν, διὰ νὰ δύναται νὰ τὰ ἐπαναλάβῃ τις, εἰὰν παρουσιασθῇ πάλιν ἀνάγκη. Συντίθενται δὲ ταῦτα διαφοροτρόπως· ἡλ. ἀπὸ 3 ὕδατος καὶ 1 οἶνοπνεύματος, ἢ ἀπὸ 3 (4 ὕδατος καὶ 1 ὄξους, καὶ μίαν ἀπλοχερίαν ἄλατος μαγειρικοῦ, ἢ μᾶλλον ἀπὸ ἀφέψημα ὀλίγου καπνοῦ καὶ ὀλίγου ἄλας (μίαν πρέζαν) διαλελυμένα εἰς ὅσον ὕδατος ἀναγκαῖα δι' ἐν κλύσμα.

Βέβαιον εἶνε ὅτι καὶ ἡ εἰσαγωγή ἐν τῷ προκτῶ καπνοῦ τῆς νικοτιανῆς εὐάρεστα ἐπέφερον ἀποτελέσματα, ὥστε δύναται τις τελευταῖον νὰ καταφυγῇ καὶ εἰς τοῦτο τὸ μέσον. Ἐν ἐλλείψει δὲ τῶν ἀναγκαίων πρὸς τοῦτο ἐργαλείων, γεμίζομεν καὶ ἀνάπτομεν δύο καπνοσωλήνας (τσιμπούκια), ἐφαρμόζομεν πρὸς ἀλλήλα τὰ στόματα τῶν δύο πυραύνων (λουλάδων), θέτομεν τὸν σωλήνα τοῦ ἐνός εἰς τὸν προκτῶν, καὶ διὰ τοῦ ἐτέρου ἐμφυσῶμεν μετρίαν ποσότητα καπνοῦ, ἐμποδίζομεν δὲ

τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, ἐφαρμόζοντες πανία ἐδρεγμένα ἐπὶ τοῦ πρωκτοῦ.

Τέλος καίομεν μικρὰ τεμάχια ἐναύσματος (ἴσκας), πανίου, ρούχου, ἢ χάρτου ἀλειμμένου δι' ἐλαίου, ἐπὶ τοῦ κοίλου τοῦ στομάχου, ἐπὶ τῶν πλαγίων τοῦ στήθους, ἐπὶ τῶν μηρῶν, καὶ ἐπὶ τῶν κνημῶν.

Ὅποτεν τὰ ῥηθέντα βοηθήματα δοθῶσιν ἐγκαίρως καὶ προσηκόντως, ἢ ἐπιτυχία ἀναγγέλλεται διὰ τῶν ἀκολουθῶν σημείων.

Τὸ στόμα τοῦ πάσχοντος καλύπτεται ὑπὸ ἀφροῦ, ὅστις καθόσον σπογγίζεται, ἀνανεούεται· μικραὶ δὲ πομφόλυγες ἀέρος διὰ τοῦ σιέλου διατηρούμεναι, διαδέχονται ἀλλήλας· μικρὸς ἤχος ἀκούεται ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ, τὰ χεῖλη καὶ αἱ παρειαὶ κινουῦνται μικρόν τι· καὶ τότε βάλλοντες τὸν δάκτυλον καὶ ἐντὸς τοῦ στόματος εὐγάλουσι τὸν ἀφρὸν, καθ' ὅσον οὗτος ἐπέρχεται.

Ἄμα ὁ ἀσθενὴς ἔλθῃ εἰς θέσιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ καταπίῃ, τῷ δίδομεν κατὰ πρῶτον σταγόνας τινὰς, κατόπιν μίαν κοχλιαριὰν τοῦ καφῆ οἰνόπνευμα καθαρὸν, ἢ ἔχον καφουράν, ὕδωρ τῆς Κολωνίας μὲ ὕδωρ διπλασίας ποσότητος, οἶνον καλὸν, ἢ ἀλμυρὸν ὕδωρ, εἰάν δὲν ἔχωμεν ἄλλο τι καλλίτερον. Ἐπαναλαμβάνομεν δὲ εἰς πᾶν πέμπτον, ἢ ἕκτον λεπτόν τὰς δόσεις ταύτας, μέχρις αὖ ἢ ἐνέργεια τοῦ καταπίνειν ἐπανέλθῃ ἐντελῶς, καὶ τότε τὰς ἀξάνομεν. Λέγομεν δὲ μετὰ τὴν ἐντελῆ ἐπάνοδον τῆς ἐνεργείας τοῦ καταπίνειν,

διότι διδόμενον εἰς πλείονα διὰ μιᾶς ποσότητα τὸ ὕδρον, μεταβαίνει κατ' εὐθείαν εἰς τὰς ἀναπνευστικὰς ὁδοὺς, καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον διὰ τῶν ῥηθέντων παντοίων μέσων προσπαθοῦμεν ν' ἀπομακρύνωμεν.

Κατὰ συνέπειαν τῆς χορήσεως τῶν ποτῶν αὐτῶν δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ ναυτίασις, ὅποτε ἀπαιτεῖται ὁ πάσχων νὰ λάβῃ ἐμετικόν τι.

Τὸ ἐρυθροειδὲς, ἢ μέλαν τοῦ πάσχοντος πρόσωπον, οἱ σπινθηροβολοῦντες αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ, συνδυαζόμενα μὲ τὴν εὐκαμψίαν καὶ δερμότητα τῶν μελῶν του, ἀπαιτοῦσι νὰ ἐνεργήσωμεν ἀφαιμάξιν εἰς τὸν λαιμόν, ἢ τοὺς πόδας, ἢ τοὺς βραχίονας, ὅταν ἄνευ ἐπιτυχίας μετεχειρίσθῃμεν πᾶν μέσον πρὸς ἐπάνοδον τῆς ζωῆς. Αἱ ἀφαιμάξεις ὅμως, ὡς καὶ τὸ ἐμετικόν, πρέπει νὰ γείνωσιν ἐγκρίσει τοῦ ἱατροῦ.

Συσταίνονται ἐπίσης ὡς ἀναμφισβητήτως ὠφέλιμα, καθ' ἣν περίστασιν δὲν ἔχωμεν νὰ καταφύγωμεν εἰς καλλίτερα μέσα, λουτρά ἐκ τέφρας, ἢ ἄμμου θερμῆς, μὲ τὰ ὁποῖα, πλαγιάζοντες τὸν πάσχοντα, τὸν καλύπτομεν· προσδὲ ὅμοια λουτρά ἐκ στεμφύλων (τσιπούρα), ἢ κόπρου σταύλων, ἐν οἷς χώνομεν μέχρι λαιμοῦ τὸν πνιγμένον. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ παραμελήσωμεν τὰ δι' ἀτμοῦ οἰνοπνεύματος, ἢ οἴνου, ἢ ὕδατος μόνου λουτρά.

Τελειόνοντες τὸ ἄρθρον μας λέγομεν, ὅτι οἱ πνιγμένοι δὲν ἀποθνήσκουσι, διότι κατέπιον ὕδωρ· καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει οὐδέποτε νὰ τοὺς δέτωμεν μὲ

τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τ' ἄνω (να τοὺς κρεμῶμεν δηλ. μετὴν κεφαλὴν κάτω), μηδὲ να τοὺς κυλίωμεν ἐπὶ βαρελίου, διὰ να ἐξέλθῃ δῆθεν οὕτως ἐκ τοῦ στόματος τὸ ὕδωρ. Τὰ τοιαῦτα μέσα εἰσὶν οὐχὶ μόνον ἀνωφελῆ, ἀλλὰ καὶ θανατηφόρα.

Ἐπίσης ἐπικίνδυνον εἶνε καὶ τὸ να θέλωμεν να εἰσάξωμεν ὑγρὰ ἐν τῷ στόματι, πρὶν ἢ ἀποκατασταθῆ ἔντελῶς ἢ ἐνέργεια τοῦ καταπίνειν.

Τέλος ἀναμιμνήσκομεν, ὅτι οὐδέποτε πρέπει ν' ἀπανδῶμεν παρέχοντες τ' ἀναγκαῖα βοηθήματα εἰς τοὺς πνιγμένους διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐξέλιπε πᾶσα ἐλπίς ζωῆς. Ἐνίοτε μετὰ ἐπτάωρον τοιαύτην ἐπιμέλειαν καὶ θεραπείαν ἐπανῆλθεν εἰς αὐτοὺς ἡ ζωὴ, καθ' ἣν στιγμήν οἱ περὶ αὐτοὺς ἔτοιμοι ἦσαν να τοὺς ἐγκαταλείψωσιν, ἢ μάλιστα τοὺς ἐγκατέλιπον ὡς ἀποθανόντας.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΓΑΙΟΜΗΛΩΝ.

Ἡ Ἑλλάς, κατοικουμένη ἀπὸ ὀλίγον ἀριθμὸν κατοίκων, τῶν ὁποίων μάλιστα τὸ μεγαλύτερον μέρος εἶναι γεωργοί, ἦτο δίκαιον ποτὲ να μὴν ὑπάκηται εἰς τὴν σιτοδείαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς πολλάκις ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἔνδειαν ταύτην, καὶ κίνδυνος μέγας παρουσιάζεται καὶ ἤδη, ὅτι θέλει ὑποπέσει εἰς θεινὴν σιτοδείαν, ἐὰν καὶ ἡ μέλλουσα συλλογὴ τῶν καρπῶν ἀποβῆ, ὡς καὶ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη, δυστυχῆς. Ἡ σιτοδεία, ἐκτὸς τῶν θεινῶν τῆς ἀποστερήσεως τοῦ πλούτου ἀπὸ τοὺς

πολίτας, ἐκτὸς τῆς βλάβης, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει εἰς τὴν ὑγείαν ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἄρτου καὶ τῆς χρήσεως ἄλλων τροφῶν μὴ ὑγιεινῶν, ἐπιφέρει καὶ τοὺς πλέον θεινοὺς πολιτικοὺς κλόνισμούς, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν ἱστορίαν. Καὶ ὁ πολίτης λοιπὸν καὶ αἱ Κυβερνήσεις, ὀφείλουσιν να λαμβάνωσι μέτρα, ὥστε ὅσον τὸ δυνατόν σπανιότερα να ἐπέχωνται αἱ θειναὶ αὐταὶ τῶν σιτοδειῶν περιστάσεις, ἢ τοῦλάχιστον ἡ ἔλλειψις τοῦ σίτου να μὴν ἦναι τοσαύτη, ὥστε να ἐπαπειλῆ κίνδυνον εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἐν τῶν κυριωτέρων μέσων, μετὰ τὰ ὁποῖα κατεπολεμήθη τὸ θεινὸν τῆς σιτοδείας εἰς τὴν Εὐρώπην εἶναι ἡ καλλιέργεια τῶν γαιομήλων, προϊόντος, τὸ ὁποῖον δύναται να ἀντικαταστήσῃ τὸν σίτον εὐκολώτερον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς καὶ εἰς τὰ ζῶα εἶναι ὑγιεινὴ καὶ ὠφέλιμος, δὲν ὑπόκειται δὲ εἰς τὰ αὐτὰ πάθη μετὰ τὸν σίτον, οὔτε βλάπτεται ἐκ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπιρροῶν, τῶν διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ σίτου ἐπιβλαβῶν, ὥστε καὶ ὅταν ἡ συλλογὴ τοῦ σίτου ἀποβῆ δυστυχῆς, ἡ τῶν γαιομήλων ἐξ ἐναντίας ἠμπορεῖ ν' ἀποβῆ εὐτυχιστάτη.

Εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην τοῦ ἐπαπειλουμένου ἐκ τῆς σιτοδείας κινδύνου δυνάμεθα να καταφύγωμεν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τόσον περισσότερον, καθ' ὅσον ἡ γενομένη κατὰ τὸ παρὸν ἔτος σπορὰ τοῦ σίτου δὲν εἶναι μεγάλη (διότι οἱ πλείοτεροι γεωργοὶ δὲν εἶχον τὸν ἀναγκαῖον σπόρον), ἢ

δὲ ἐπιτυχία καὶ τῆς ἤδη γενομένης σπορᾶς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀσφαλῆς, εἰμὴ ἀφοῦ ὁ σῖτος ἀποξηραυθῆ, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ὑπόκειται εἰς πολλοὺς καὶ πολυειδεῖς κινδύνους, τὴν δὲ ἔλλειψιν τοῦ σίτου ἠσθάνθημεν ἤδη ἰκανῶς διὰ τὰς συνεχεῖς δύο ἐτῶν ἀφορίας.

Ἄφοῦ οἱ γεωργοὶ τῆς Ἑλλάδος ἐκτιμῆσωσι τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον, πρέπει ἀμέσως νὰ ἀναδεχθῶσι καὶ τὰ μέσα τῆς προτεινομένης θεραπείας, ἥτοι τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιομήλων. Τὴν δὲ ἀπόφασιν ταύτην πρέπει νὰ κάμωσιν ἀμέσως· διότι ἄλλως ὁ πρὸς φυτεῖαν τῶν γαιομήλων καιρὸς παρέρχεται, καὶ ἡ ἐλπίς αὕτη ματαιοῦται πλέον.

Εἰς τινὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὑπάρχουν ἰκανὰ ὕδατα, οἱ κάτοικοι καλλιεργοῦν τὸν ἀραβόσιτον, ὅστις ἐν μέρει ἀναπληρῶνει τὴν ἔλλειψιν τοῦ σίτου, ἀλλ' εἰς τόπους ἀνύδρους, κἀνὲν ἄλλο ἀσφαλέστερον καταφύγιον δὲν ἔχει ὁ γεωργὸς, παρὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιομήλων, τὰ ὁποῖα δύναται ν' ἀντικαταστήσωσι τὴν ἔλλειψιν τῶν σιτηρῶν.

Ἐπιθέτοντες ὅτι τὸ συμφέρον πρὸ πάσης ἄλλης παρατηρήσεως, θέλει πείσει τοὺς γεωργοὺς νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιομήλων, ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ δώσωμεν προχείρους τινὰς ὁδηγίας περὶ τῆς καλλιέργειας, συλλογῆς καὶ διατηρήσεως αὐτῶν.

Ἐν τρέμμα γῆς σπαρθὲν γαιομήλα θέλει προά-

ξει τὸ ἕξαπλοῦν ἀφ' ὅ,τι ἠθέλε καρποφορήσει σπειρόμενον σῖτον· ὥστε ἐν ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι πρέπει νὰ στεγνώσωμεν τὰ γαιομήλα, καὶ νὰ τὰ φέρωμεν εἰς κατάστασιν ἀλεύρου, ἥτοι νὰ ἐκπέσωμεν τὰ δύο τρίτα τοῦ βάρους τῶν γαιομήλων, ὡς συνήθως συμβαίνει, πάλιν καλλιεργοῦντες γαιομήλα, ὠφελούμεθα διπλασίως, παρὰ ἂν ἠθέλαμεν καλλιεργῆσαι σῖτον. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὠφελείας ταύτης, ἔχει ὁ γεωργὸς καὶ ἄλλας ἀξιολόγους ὠφελείας· ὁ ἀγρὸς, ὅστις καλλιεργεῖται γαιομήλα, καρποφορεῖ ἄριστα σπειρόμενος σῖτον μετὰ τὰ γαιομήλα. Τὸν καιρὸν καθ' ὃν σπεύρονται τὰ γαιομήλα, ἥτοι τὴν ἀνοιξιν, ὁ γεωργὸς, μάλιστα εἰς τοὺς τόπους ὅπου δὲν ὑπάρχουν ποτιστικὰ προϊόντα, δὲν ἔχει σπορὰν ἄλλων καρπῶν, καταγίνεται δὲ μόνον εἰς ὀργώματα, τὰ ὁποῖα θέλουν χρησιμεύσει εἰς τὴν μέλλουσαν σπορὰν τοῦ σίτου του. Δύναται λοιπὸν πολὺ ὠφελίμως ὁ γεωργὸς νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὸν τὸν καιρὸν εἰς τὴν φυτεῖαν τῶν γαιομήλων, καὶ πάλιν οἱ ἀγροὶ οὗτοι νὰ τοῦ χρησιμεύσωσι πρὸς τὴν μέλλουσαν σπορὰν τοῦ σίτου του.

Τὰ γαιομήλα καρποφοροῦσι πολὺ εἰς γαίας ἐλαφρᾶς, εὐθρίπτους, ἀμμώδεις καὶ ἐκτεθειμένας εἰς τὸν ἥλιον. Σπόρον πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ μικρότερα γαιομήλα ἀκέραια· ἐὰν δὲ δὲν ἔχομεν τοιαῦτα, θέλωμεν κόψει εἰς κομμάτια τὰ μεγάλα γαιομήλα, φροντίζοντες ὥστε ἕκαστον κομμάτι νὰ ἔχῃ ἀνὰ ἐν ἡ δύο μάτια.

Ἡ γῆ, εἰς τὴν ὁποῖαν μέλλομεν νὰ σπείρωμεν

τὰ γαιόμηλα, πρέπει νὰ δουλευθῆ καλὰ καὶ τὸ
 χῶμα νὰ τριφθῆ ὅσον τὸ δυνατὸν φιλωτέρον. Ἡ
 σπορὰ τῶν γαιομήλων γίνεται τὸν μάρτιον καὶ
 ἀπρίλιον, εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὰ θερμώ-
 τερα ἢ ξηρότερα, ἐμπορεῖ νὰ σπαρθῆ ἢ ἀπὸ τὰ
 μέσα τοῦ Φεβρουαρίου. Σπέρνονται δὲ εἰς αὐλακίας,
 αἱ ὁποῖαι πρέπει ν' ἀπέχωνσιν ἢ μία τῆς ἄλλης
 ἀπὸ ἓνα ἕως δύο πόδας κατὰ τὴν ποιότητα τῆς
 γῆς. Ὄταν ἡ αὐλακία γένη ἔτοιμος μὲ τὸ ζευ-
 γάρι, ἀκολουθεῖ ἄλλος εἰς τὴν αὐλακίαν φυτεύων
 μὲ τὸ σκαλιστήρι τὰ γαιόμηλα: τὸ χῶμα, τὸ
 ὁποῖον σκεπάζει τὰ γαιόμηλα δὲν πρέπει νὰ ἦναι
 περισσώτερον ἀπὸ τρία δάκτυλα, τὸ δὲ διάστημα
 μεταξὺ τῶν δύο λάκκων, ὅπου βάζουν τὰ γαιό-
 μηλα, πρέπει νὰ ἦναι ἀπὸ δώδεκα ἕως δεκαπέντε
 δάκτυλα. Ἀλλὰ δύναται νὰ κάμνη τὴν φυτείαν
 ταύτην καὶ μὲ μόνον τὸ ζευγάρι ὡς ἐξῆς. Ἀφοῦ
 κάμνη τὴν αὐλακίαν εἰσὶ μὴν, ὡς προείπαμεν, ἐν
 παιδίῳ δέλει ἀκολουθεῖ τὸν γεωργόν, καὶ δέλει
 ῥίπτει εἰς τὴν αὐλακίαν τὰ γαιόμηλα εἰς τὸ διά-
 στημα, ἕπερ προαναφέραμεν, ὁ δὲ γεωργὸς στρέ-
 φων τὸ ἄροτρον δέλει κάμει ἐτέραν αὐλακίαν πλη-
 σίον τῆς σπαρθείσης, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐξερχόμε-
 νον χῶμα σκεπάζει τὰ φυτευμένα γαιόμηλα: ἐξα-
 κολουθεῖ δὲ τὴν γεωργίαν ἕως νὰ ἀπομακρυνθῆ τὸ
 ἄροτρον ἓνα ἢ δύο πόδας ἀπὸ τὴν φυτευθεῖσαν αὐ-
 λακίαν, καὶ τότε κάμνει καὶ ἐτέραν αὐλακίαν, εἰς
 τὴν ὁποίαν φυτεύουν πάλιν γαιόμηλα, καὶ οὕτω
 καθ' ἑξῆς μέχρι τέλους τῆς σπορᾶς. Ἐὰν ὁ καιρὸς,

καθ' ὃν γίνεται ἡ σπορὰ, ἦναι ὑγρὸς καὶ ψυχρὸς, ἢ
 τὰ γαιόμηλα ἦναι κατὰ τι βλαμμένα, πρέπει νὰ
 ῥίπτωσι περισσώτερα γαιόμηλα, διότι ἐνδέχεται
 νὰ μὴ φυτρώσωσιν ὅλα, ὅσα ῥίπτονται εἰς τὴν γῆν.

Ὄταν τὰ γαιόμηλα φυτρώσωσιν, ἔχουν ἀνάγκη
 σκαλίσματος διὰ νὰ καταστραφῶσι τὰ περὶ
 αὐτὰ χόρτα, καὶ νὰ τριφθῆ τὸ χῶμα. Ὄταν δὲ
 τὸ φυτὸν τῶν γαιομήλων γένη ἕξ ἕως ὀκτὼ δάκτυ-
 λα κατὰ τὸ ὕψος, τὸ παραχόνου συνάζοντες τρι-
 γύσω εἰς τὴν ῥίζαν αὐτοῦ τὸ περίξ χῶμα. Ὄσον
 πλειότερας φραγὰς παραχωθῆ ἡ ῥίζα τοῦ φυτοῦ, τό-
 σον ἀφθονώτερα καὶ βεβαιότερα δέλει ἀποδῆ ἢ
 καρποφία τῶν γαιομήλων.

Ὄσα εἶδη γαιομήλων ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ
 γίνωνται χονδρότερα, πρέπει νὰ φυτεύωνται ἀραιώ-
 τερα. Δύναται τις εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον
 φυτεύει γαιόμηλα, νὰ σπείρη καὶ ὀλίγον ἀραδό-
 σιτον ἀραιὸν, τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ δὲν βλάπτει τὰς
 ῥίζας εἰς τὸ νὰ χονδρύνωσιν, ὠφελεῖ μάλιστα διὰ
 τῆς μετρίας αὐτοῦ σκιάς, καὶ πρὸ πάντων εἰς
 τόπους, οἵτινες δὲν κρατοῦσιν ὑγρασίαν ὥστε τὸ
 προῖόν τῶν ἔτω σπαρμένων γαιομήλων γίνεται ἀ-
 φθονώτερον, καὶ περιπλέον ὁ γεωργὸς ἔχει καὶ τὴν
 ὠφέλειαν τοῦ ἀραδοσίτου.

Ἄμα τὰ γαιόμηλα κάμνωσιν ἀρχὴν νὰ ἀνθίζω-
 σιν, ὁ γεωργὸς πρέπει νὰ κόπη τὰς ἀνθισμένας
 κορυφὰς τοῦ φυτοῦ: διότι καὶ χονδρύνουσι περισσό-
 τερον αἱ ῥίζαι, καὶ καλητέραν ποιότητα ἀποκτοῦν
 ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει νὰ κόψωσιν ὅλον τὸν κορμὸν

διότι τούτο βραδύνει τὴν καρποφορίαν καὶ ὀλιγοστεύει τὸ προϊόν.

Ὅταν οἱ κλώνοι τῶν γαιομήλων κιτρινίζωσι καὶ μαραίνωνται, εἶναι σημεῖον ὅτι τὰ γαιομήλα εἶναι ἤδη ὄριμα· μ' ὅλον τούτο πρὸς περισσοτέραν βεβαιότητα, πρέπει νὰ εὐγάλη τις μερικὰ ἀπὸ τὴν γῆν καὶ νὰ τὰ δοκιμάσῃ ψήνων αὐτὰ ἐντὸς χόβολης (σπούρης). Ἐὰν ἐκ τῆς δοκιμῆς προκύβῃ ὅτι εἶναι ἤδη ὄριμα τὰ γαιομήλα, πρέπει νὰ τὰ εὐγάλη τις ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἀμέσως νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τινα σιτοθήκην ἀνωγεαστήν, ἔχουσαν ἀρκετὴν ῥοὴν ἀέρος. Δὲν πρέπει δὲ τὰ γαιομήλα νὰ μείνωσι διόλου κατὰ γῆς, ὅταν τὰ εὐγάζωσι· διότι ἀποκτοῦν μίαν ποιότητα χορταρώδη.

Τὰ γαιομήλα, ἀφοῦ τὰ συνάξῃ τις εἰς στεγνὸν καιρὸν, τὰ στεγνώσῃ εἰς τὴν σιτοθήκην, ὡς ἀνωτέρω, τὰ καθαρίσῃ ἀπὸ τὰ κτυπημένα καὶ κομμένα, ἢμπορεῖ νὰ τὰ διατηρήσῃ εἰς κοφίνια, εἰς βαρέλια, ἢ εἰς οἶκημα στρωμένον μὲ σανίδας, σωρευμένα καὶ σκεπασμένα πανταχόθεν μὲ ξηρὰ φύλλα καὶ ἄχυρα· πρέπει δὲ τὸ οἶκημα τούτο νὰ ἦναι καλῶς προφυλαγμένον ἀπὸ τὸν πάγον. Ἐὰν ἢ ποσότης τῶν γαιομήλων ἦναι μεγάλη, καὶ δὲν ἔχῃ τις ἀνάλογον οἶκημα, δύναται νὰ διατηρήσῃ τὰ γαιομήλα εἰς μίαν τάφρον (χανδάκι), ἣτις νὰ ἔχῃ ἐν μέτρον ὕψος, ἐν ἡμισυ πλάτος, μᾶκρος δὲ ἀνάλογον τοῦ ποσοῦ τῶν γαιομήλων. Πρὶν βάλῃ γαιομήλα, νὰ στρώσῃ φύλλα ξηρὰ, ἢ ἄχυρα, ἢ ἐνωμένα καὶ τὰ δύο αὐτὰ εἶδη ὁμοίως πρέπει νὰ

βάλῃ ἄχυρα ἢ φύλλα καὶ ἀπὸ τὰς πλευρὰς τῆς τάφρου, ὥστε νὰ μὴν ἐγγίζωσι τὰ γαιομήλα εἰς τὸ χῶμα. Ἀφοῦ γεμίσῃ ἡ τάφος νὰ σωρεύσῃ καὶ ἄλλα γαιομήλα ἐπάνω, ὥστε νὰ γένη ὡς σαμάρι εἰς τὴν κορυφὴν. Ἀκολούθως νὰ βάλῃ φύλλα καὶ ἄχυρα ἰκανὰ, καὶ νὰ ρίψῃ ἀπεπάνω τὰ ἔξαχθὲν ἀπὸ τὴν τάφρον χῶμα, τὸ ὁποῖον νὰ κάμῃ κατωφερὲς, καὶ νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, διὰ νὰ φεύγουν τὰ ὕδατα τῆς βροχῆς. Ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον ὁ γεωργὸς θέλει ἐκλέξει διὰ τὸν σκοπὸν τούτον, πρέπει νὰ ἦναι ὀπωποῦν ὑψηλότερος τοῦ ἄλλου ἐδάφους, διὰ νὰ μὴν κρατῇ νερὸν, ἢ νὰ τὸν διαθέσῃ εἰς τρόπον, ὥστε ὅση πολυμορβία καὶ ἀνσυμῆ, νὰ μὴν ἦναι κίνδυνος νὰ εἰσχωρήσῃσι νερὰ εἰς τὴν τάφρον.

Οὕτω διατεθειμένα τὰ γαιομήλα ἢμποροῦν νὰ διατηρηθῶσιν ἀβλαβῆ ἕως τὴν ἀνοιξιν. Ὅταν ὁμως ἀνοιχθῇ ἡ τάφος αὕτη, πρέπει νὰ εὐγάλη συντόμως ὅλον τὸ ποσὸν τῶν γαιομήλων. Ὅστις στοχάζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξοδεύσῃ διὰ μιᾶς μέγα ποσὸν γαιομήλων, ἢμπορεῖ νὰ κάμῃ δύο ἢ πολλὰς τάφρους μικροτέρας, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐξοδεύσῃ συντόμως τὸ περιεχόμενον εἰς ἐκάστην αὐτῶν ποσόν· ἢ ἐξαγωγή τῶν γαιομήλων πρέπει νὰ γίνεται εἰς καλὸν καιρὸν, καθὼς γίνεται καὶ ἢ εἰσαγωγή αὐτῶν· διότι ἄλλως βλάπτονται καὶ δὲν διατηροῦνται τὰ γαιομήλα.

Ἐὰν τυχὸν τὰ γαιομήλα προσβληθῶσιν ἀπὸ τὸν πάγον, δὲν καταστραίονται ὀλοτελῶς ἄχρηστα,

ἐὰν λάβῃ τις πρόνοιαν, ὥστε ἅμα ἀρχίσῃ ὁ πάγος
να διαλύεται, να βάλῃ τὰ γαιόμηλα εἰς ἀγγεῖον
γεμάτον ὕδωρ ψυχρὸν, καὶ ν' ἀφήσῃ να ξεπαρῶ-
σωσι κατ' ὀλίγον· οὕτω δὲν μεταβάλλεται ἐπι-
στητῶς ἢ ποιότης των.

Τὰ γαιόμηλα δύναται τις πολυειδῶς να τὰ με-
ταχειρισθῆ. Ἡμπορεῖ να τὰ κάψῃ, να τὰ στε-
γνωσῇ εἰς τὸν ἥλιον, ἢ εἰς τὸν φούρον, καὶ οὕτω
να τὰ ἀλέσῃ· ἐνόμιον δὲ δύο τρίτα ἀλεύρου ἐκ
σίτου ἢ ἄλλου σιτηροῦ, καὶ ἓν τρίτον ἐκ γαιομή-
λων, ἢμπορεῖ να ἔχῃ ἄρκετὰ καλὸν ἄρτον. Δύνα-
ται να μισοθράσῃ πρῶτον τὰ γαιόμηλα, καὶ ἔπει-
τα να τὰ στεγνωσῇ καὶ να τὰ ἀλέσῃ· ὁ ἄρτος
γίνεται τότε καλῆτερος. Ἐὰν βράσῃ τὰ γαιομη-
λα καὶ τὰ διαλύσῃ, δύναται να κάμῃ ἀξιόλογον
ἄμυλον (νισεστέν). Ἡμπορεῖ προσέτι να βράσῃ
καλῶς τὰ γαιόμηλα καὶ να τὰ ζυμάσῃ με δι-
πλασίαν ποσότητα ἀλεύρου σιτηρῶν, καὶ να κα-
τασκευάσῃ ἄρτον καλῆς ποιότητος· ἢ ἐνόμιον πά-
χος τι, τυρὸν κτλ. να κατασκευάσῃ πῆττας ὄχι
με φύλλα, ἀλλ' ἀπλῶς με ζύμην.

Ἐν γένει δὲ ἡ χρῆσις τοῦ γαιομήλου κατέστη
πολυειδῆς καὶ γενικῆ, ὥστε ὁ γεωργὸς καλλιερ-
γῶν μέρος αὐτῶν, τοῦλάχιστον δι' οἰκιακὴν αὐτοῦ
χρῆσιν, θέλει ἔχει ἐν καταφύγιον εἰς πᾶσαν ἀφο-
ρίαν τῶν σιτηρῶν, καὶ δὲν θέλωμεν εὐρεθῆ ἢ εἰς τὸ
μέλλον εἰς τὴν ἀνάγκην τῆ να προμηθευώμεθα ἀπὸ
τὴν Εὐρώπην ἢ αὐτὸ τὸ προϊόν, τὸ ὁποῖον τόσον εὐ-
κόλως δύναμεθα να προμηθευώμεθα μόνοι μας.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποσότητα, ἢ Ἑλλὰς δὲν
δύναται να χωρήσῃ περισσότερα κτήνη, ἐκτὸς ἀν-
γέννη φροντίς τακτοποιήσεως τῶν ὑπαρχόντων λει-
θαδίων, ἢ συστάσεως νέων φυσικῶν ἢ τεχνητῶν.
Ὅτι ὅμως δύναται να γένῃ εἰς τὸ περὶ κτηνοτρο-
φίας κεφάλαιον εἶναι ἢ βελτίωσις ἐκάστου εἴδους
κτηνῶν, τὸ ὁποῖον δύναται να κατορθωθῆ καὶ ἀνευ
τινὸς καινοτομίας περὶ τὰ ἤδη ὑπάρχοντα λειθαδία.

Ἡ κτηνοτροφία ἐπασχολεῖ μέγα μέρος τῆς ἑλ-
ληρικῆς κοινωνίας, ἦτοι τοὺς ἀποκλειστικῶς ζῶν-
τας ἀπὸ τὴν ποιμαντικὴν· ἀλλ' ἔχουσι καὶ οἱ ἴδιοι
γεωργοὶ ἐν μέρος τῶν ἀπολαβῶν των ἀπὸ τὴν κτη-
νοτροφίαν διότι ἐκτὸς τῶν προσβάτων, τὰ ὁποῖα
συνήθως ἔχουσι, δὲν ὑπάρχει κάμεις σχεδόν, ὅστις
να μὴν ἔχῃ μίαν ἢ πλειοτέρας ἀγελάδας, διὰ να
προμηθεύεται τοὺς πρὸς γεωργίαν ἀναγκαῖες βόας,
ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὠφελειῶν, τὰς ὁποίας αὐται
χρησιμεύουσιν εἰς αὐτόν.

Ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν κτηνῶν ἢ βελτίωσις εἶναι
ἀναγκαιοτάτη καὶ ὠφελιμοτάτη, ἀλλ' ἢ τῶν
βοῶν εἶναι ἀπαραίτητος· διότι αὕτη παράγει τοὺς
πρὸς γεωργίαν ἀναγκαῖους βόας, εἶναι δὲ καὶ ὠ-
φελιμοτέρα· διότι ἀναλόγως τῶν καταβαλλομέ-
νων κεφαλαίων, τὸ ἐξ αὐτῆς κέρδος εἶναι ἀνώτε-
ρον τῶν ἀπὸ ἄλλα εἶδη κτηνοτροφίας· εἶναι προσέ-
τι καὶ εὐκολωτέρα δι' οὗς θέλωμεν ἐκθέσει κατω-
τέρω λόγους.

Ἐκαστος τῶν γεωργῶν δύναται νὰ ἔχη δύο, ἢ τρεῖς ἀγελάδας, χωρὶς νὰ ὑπόκειται εἰς κἀνὲν ἔξοδον, ἐκτὸς τοῦ ποιμνιακοῦ φόρου καὶ τοῦ μισθοῦ τῆς φυλάξεως, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀσήμαντα. Διὰ τὴν βοσκὴν δὲν πληρᾷει συνήθως τίποτε, διὰ τὴν κατοίκησίν των δὲν ἔχει μεγάλην φροντίδα· διότι ὀλίγον καιρὸν, ἦτοι κατὰ τὴν σφοδρότητα τῆ χειμῶνος, τοποθετεῖ αὐτὰς ἐντὸς οἰκήματος, τὸν δὲ πλειότερον καιρὸν διαμένουσιν αὐταὶ ἐν ὑπαίθρῳ ἐντὸς ὀβοροῦ, ἢ αὐλῆς πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ γεωργοῦ· ἢ περὶ αὐτῶν φροντὶς πρῶτῃ καὶ ἐσπέρας εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ γεωργοῦ, ὥστε αὐτὸς δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐργασίας αὐτοῦ. Ἐν ᾧ λοιπὸν τὰ ἔξοδα καὶ ἢ περὶ αὐτῶν φροντὶς εἶναι μικρότατα, τὸ ὄφελος εἶναι πολὺ σημαντικόν· διότι κατὰ πρῶτον δι' αὐτῶν ἀποκτᾶ τοὺς διὰ τὴν γεωργίαν ἀναγκαίους βόας, καὶ ἔπειτα ἔχει ἐτησίως σχεδὸν τὴν ὠφέλειαν τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ βουτύρου.

Ἐὰν ὁ γεωργὸς βελτιώσῃ τὸ εἶδος τῶν ἀγελάδων αὐτοῦ, ἐν ᾧ δὲν θέλει προσθέσει κἀνὲν νέον ἔξοδον, οὐδὲ πλειότεραν φροντίδα, θέλει αὐξήσει πολὺ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν· διότι οἱ μὲν βόες, τοὺς ὁποίους θέλει ἀποκτήσει ἀπὸ τὰς ἀγελάδας αὐτοῦ, θέλουν γένει μεγαλύτερου ἀναστήματος, καὶ πλειότερας εὐσαρκίας καὶ συμμετρίας, καὶ ὅχι μόνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας αὐτῶν θέλει ὠφεληθῆ πλειότερον ὁ γεωργὸς, ἀλλὰ καὶ ὅταν θελήσῃ νὰ πωλήσῃ αὐτοὺς, εἴτε ἐνόσῃ ἀκό-

μη ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐργάζωνται, εἴτε καὶ ἀφοῦ κατασταθῶσιν ἀχρηστοὶ πρὸς γεωργίαν, θέλει τοὺς δώσει εἰς πολὺ ἀνωτέραν τιμὴν παρὰ τὴν συνήθως εἰς τὸ ὑπάρχον εἶδος τῶν βοῶν διδομένην. Ἡ δὲ ποσότης τοῦ γάλακτος ἠμπορεῖ νὰ διπλασιασθῆ καὶ τριπλασιασθῆ. Ἡ ἀνάγκη λοιπὸν τῆς βελτιώσεως εἶναι ἀναντίρρητος, καὶ ἢ ἐκ τῆς βελτιώσεως αὐτῆς ὠφέλεια προφανής. Μένει ἤδη νὰ ἴδωμεν πῶς δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Εἶναι ἀποδεδειγμένον ἤδη ὅτι ἢ βελτιώσις δύναται νὰ κατορθωθῆ, ὅταν μεταχειρισθῆ τις καλῆς φυλῆς ἀρσενικὰ κτήνη· μάλιστα ὁ τρόπος οὗτος τῆς βελτιώσεως θεωρεῖται ὡς ἀσφαλέστερος, ὀλιγοεξοδότερος καὶ ἐπιτυχέστερος. Ἡ μετακόμισις ἀγελάδων καλῆς φυλῆς ἀπαιτεῖ πολλὰ ἔξοδα, ἔχει μεγάλας δυσκολίας, καὶ ὑπάρχει καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἐνεκα τῆς μεταβολῆς τοῦ κλίματος, τοῦ τόπου, τῆς τροφῆς, τῆς διαίτης κτλ. ἐν ᾧ ἢ προμήθεια ἐνὸς ταύρου καλῆς φυλῆς γίνεται μὲ ὀλιγώτερα ἔξοδα, καὶ μὲ πλειότεραν εὐκολίαν, καὶ ὅλους τοὺς κινδύνους αὐτοῦ δύναται τις νὰ προλάβῃ διὰ τῆς ἀρμαθίου περιποιήσεως. Τὰ δὲ γινόμενα μοσχάρια ἐξ αὐτοῦ θέλουν εἶσθαι συνειθισμένα εἰς τὸ κλίμα, καὶ δὲν θέλουν ὑπόκεισθαι εἰς κινδύνους.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἢ βελτιώσις δὲν θέλει γένει ἐντελής εἰς τὴν πρώτην γενεάν· τὰ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου γεννηθησόμενα μοσχάρια δὲν θέλουν μὲν ἀποκτήσει τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ δὲν θέλουν συγχρόνως κληρονομήσει καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς μητρός· θέλουν λοιπὸν λάβει ἕνα μεσαῖον σχηματισμὸν μεταξὺ τοῦ

πατρός και τῆς μητρός. Ἄλλ' ὅταν ὁ αὐτὸς ταῦρος συνδυασθῇ μετὰ τὰς ἀγελάδας ταύτας τὰς μικτάς, εἰς τὴν δευτέραν γενεὰν τὰ μωσχάρια θέλουσι γενεὴ τελειότερα, εἰς δὲ τὴν τρίτην γενεὰν γίνονται ἀπαράλλακτα μετὰ τὸν ταῦρον, τὸν ὅποιον μεταχειρίζονται πρὸς βελτίωσιν τῆς φυλῆς· ὁμοίως καὶ αἱ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου ἀγελάδες θέλουσι ἀποκτήσει τὰ προτερήματα τῆς καλῆς φυλῆς.

Ὁ ταῦρος δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς εἴκοσι πέντε καὶ περισσοτέρας ἀγελάδας, ἀρκεῖ μόνον νὰ παρεμπιπτή μεταξὺ μιᾶς ἡμέρας διακοπή ἀρχεται δὲ νὰ ἦναι χρήσιμος ἀπὸ τὰ δύο ἔτη, καὶ διαρκεῖ ἢ δύναμις του μέχρι τῶν ἑπτὰ, ἢ ὀκτώ. Ἐὰν λοιπὸν μία κοινότης προμηθευθῇ ἓνα ταῦρον καλῆς φυλῆς, δύναται κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ νὰ κατορθώσῃ τὴν βελτίωσιν τῆς ἀγέλης του. Ἄλλὰ τίς νὰ κάμῃ τὴν προμήθειαν τοῦ ταύρου; εἶναι δυνατόν, εἶναι εὐκόλον, νὰ συνεννοηθῇ ἢ κοινότης; βλέπομεν καὶ ἡμεῖς τὴν δυσκολίαν, διὰ τοῦτο προτείνομεν ἐν ἄλλο μέσον, τὸ ὅποιον ἐλπίζομεν νὰ ἐπιτύχῃ εὐκολώτερον.

Ἐκάστη κοινότης ἔχει μίαν ἐκκλησίαν, ἣτις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον θέλει ἔχει ἐν κεφάλαιον χρηματικόν, εἴτε ἐκ τῶν εἰσοδημάτων, εἴτε ἐκ τῶν προσφερομένων ἀφιερωμάτων. Οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησίας ταύτης νὰ καταβάλωσι τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ ταύρου χρήματα, καὶ νὰ ἔχωσι τὴν φροντίδα τῆς διατροφῆς καὶ οἰκονομίας αὐτοῦ. Ὅταν δὲ οἱ κάτοικοι τῆς κοινότητος λάβωσιν ἀνάγκην τοῦ ταύρου διὰ τὰς ἀγελάδας αὐτῶν, νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ τὸν λαμβάνωσιν ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τοῦ νὰ δώσωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μίαν ἢ δύο δραχμὰς, ὅταν ἡ ἀγελάδα

τῶν κάμῃ μωσχάριον. Προτείνω δὲ γὰρ νὰ ἦναι ὁ ταῦρος τῆς ἐκκλησίας· διότι καὶ τὴν πληρωμὴν ταύτην κάμεις δὲν θέλει καταδεχθῆ νὰ τὴν ἀποστερήσῃ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ ταῦρος, ὅστις εἶναι ἀνάγκη νὰ μένῃ ἐλεύθερος νὰ βόσκη πανταχοῦ, δὲν θέλει πειράζεται ἀπὸ τοὺς κατοίκους, ὅταν ἤθελε κάμναι ζημίας. Ἐν ᾧ ἂν ἀνήκεν εἰς ἰδιώτην, ὅχι μόνον οὗτος ἤθελεν ἐμπορεύεσθαι τοὺς κατοίκους, ὅταν ἤθελον οὗτοι λάβει ἀνάγκην τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι ἠδύνατο νὰ βλάψωσι τὸν ταῦρον, ὅταν ἤθελε μένει ὅλως ἐλεύθερος (τὸ ὅποιον ἄλλως εἶναι ἀναγκαῖον), καὶ ἐπομένως ἤθελε προξενήσει ζημίας.

Ὅταν τοῦτο πραγματοποιηθῇ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῇ πρόνοια, ὥστε ὅλα τὰ ἄρσενά μωσχάρια νὰ εὐνοουχίζωσιν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν δύο ἐτῶν, νὰ ἐκλεχθῇ δὲ ἐν, ἢ δύο ἐκ τῶν καλητέρων μωσχარიῶν, διὰ νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸν ταῦρον εἰς περίστασιν ἀνικανότητος· ἀλλ' ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ κύριος τοῦ μωσχάριου τούτου, πρέπει νὰ τὸ παραχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, λαμβάνων τὸ ἀνάλογον τίμημα αὐτοῦ, τὸ ὅποιον δύναται νὰ προμηθευθῇ ὁ ἐπίτροπος αὐτῆς ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ ἀνικάνου ταύρου, ἢ ἀπὸ τὴν ἔτησίαν ἀπολαβὴν αὐτοῦ.

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως θέλει φανῆ μικρὸν καὶ ἀσήμαντον, ἀλλ' ὅταν στοχασθῇ τις ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀπασα μόνον βόας μεταχειρίζεται εἰς τὴν γεωργίαν, ὅτι τοῦλάχιστον τὰ δύο τρίτα τῶν κατοίκων αὐτῆς εἶναι γεωργοί, ὅτι μέγαν ἀριθμὸν βοῶν, καὶ μάλιστα τοὺς μεγαλοφύλους, τοὺς χρησιμεύοντας διὰ τὰς ἐκτεταμένας καὶ βαλτώδεις πεδιάδας, προμηθεύεται ἀπὸ τὸ Ὀθωμανικόν

κράτος, ὅταν ὅλα ταῦτα συνδυασθῶσι καὶ μὲ ὅσας ὠφελείας δέλει παρέξει ἡ βελτίωσις αὐτῆ, ὡς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, δέλει πεισθῆ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἰκανῶς σπουδαῖον, ὥστε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν.

Ἐὰν τὸ μέτρον τοῦτο ἤθελε θεωρηθῆ ἀναγκαῖον, καὶ βληθῆ εἰς ἐνέργειαν, ἡ ἐκλογὴ τῆς φυλῆς, τὴν ὁποῖαν δέλει τις μεταχειρισθῆ πρὸς βελτίωσιν, πρέπει νὰ ἦναι ἀνάλογος μὲ τὸν τόπον εἰς ὃν κατοικεῖ. Εἰς μὲν τὰς εὐρυχώρους καὶ βαλτώδεις πεδιάδας δύνανται νὰ τελεσφορήσωσιν οἱ ἐκ τῆς Οὐγκαρίας, Ὀλλανδίας κτλ. μετακομιζόμενοι. Εἰς κοιλάδας καὶ λόφους, καὶ μικρὰς πεδιάδας εἶναι προτιμητότεροι οἱ τῆς Μακεδονίας· ἀλλ' εἰς τὰ ὄρεινα χωρία τὸ εἶδος τῶν βοῶν δὲν πρέπει νὰ ἦναι μεγαλόφυλον. ἀλλὰ μικρόσωμον καὶ νευρῶδες.

Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τρέφωσι πάντοτε τὰς ἀγελάδας ἐντὸς αὐλῶν, δὲν ἦτον τόσον ἀναγκαῖα ἡ διάκρισις αὐτῆ, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ἀγέλαι εἰς τὴν Ἑλλάδα καθ' ὅλον τὸ ἔτος βόσκου ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς, ὀλίγον δὲ μόνον καιρὸν κατὰ τὸν χειμῶνα τοποθετοῦν τὰς ἀγελάδας ἐντὸς σκεπασμένων οἰκοδομῶν, οἱ μεγαλόφυλοι βόες δὲν ἠμποροῦν νὰ περιφέρωνται εἰς ὄρεινους τόπους, οὐδ' εὐρίσκου ὄσση τροφὴν χρειάζονται διὰ νὰ χορτάσωσιν· οὐδ' οἱ κύριοι αὐτῶν δύνανται νὰ προμηθεύσωσι τὸ ἐσπέρας εἰς αὐτοὺς τόσον χόρτον, ὅσος τοὺς ἀναγκαιοῖ διὰ νὰ τραφῶσι. Διὰ νὰ μὴν ἀποτύχη λοιπὸν ἡ ἐπιχείρησις τῆς βελτιώσεως, ἀνάγκη νὰ ἔχη τις πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὸ μέτρον τοῦτο.

Εὐχῆς ἔργον ἦτον, ἐὰν πλούσιοι ἰδιοκτῆται ἀνελέχοντο νὰ μετακομίσωσι πρῶτοι εἰς Ἑλλάδα τοὺς διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς φυλῆς τῶν βοῶν ταύ-

ρους. Οὗτοι ἐκτὸς τοῦ γενικοῦ καλοῦ, τὸ ὅποιον ἤθελον προξενῆσαι εἰς τὴν πατρίδα διὰ τῆς βελτιώσεως ταύτης, ἤθελον καὶ χρηματικῶς ὠφεληθῆ σημαντικά· διότι ὅλα τὰ προερχόμενα μισχάρια ἤθελον τὰ πωλήσει μὲ τιμὴν καλὴν εἰς τὰς κοινότητας, ἢ ἄλλους ἰδιοκτῆτας, οἵτινες, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δυσκολίας, τοὺς κινδύνους καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἔξωθεν μετακομίσεως τῶν ταύρων, ἤθελον εὐχαρίστως παραδεχθῆ τὰ ἐδικὰ των μισχάρια μὲ καλὴν τιμὴν. Τοσοῦτον δὲ σπουδαῖον ἀντικείμενον θεωρεῖται ἡ βελτίωσις τῆς φυλῆς τῶν κτηνῶν, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν, ὥστε ὁ Πρίγκιψ Ἀλβέρτος εἰς Ἀγγλίαν ἔθρεψεν ἓνα βόυν, καὶ τὸν ἐξέθεσεν εἰς τινὰ συναγωνισμόν, καθ' ὃν ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν καλλονὴν αὐτοῦ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ δουλικὸς χαρακτήρ, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἀνετράφημεν, ἐγέννησεν εἰς ἡμᾶς ἔξεις καὶ ἐλαττώματα, τῶν ὁποίων ἡ ἐξάλειψις ἀποβαίνει πολὺ δύσκολος, πρὸ πάντων διότι πολλὰ ἐξ αὐτῶν δὲν γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἔχομεν, ἢ νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτα. Τὰ ἐλαττώματα ταῦτα, ἐὰν δὲν φροντίσωμεν ἡμεῖς νὰ τὰ ἐξαλείψωμεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας, δέλομεν τὰ μεταδώσει ἀνεπαισθήτως καὶ εἰς τὰ τέκνα μας, καὶ τιαυτῆ κληρονομία βεβαίως δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστος.

Ἐν μέσον πρὸς ἐξάλειψιν, ἢ ἐλάττωσιν τοῦλάχιστον τῶν ἐλαττωμάτων τούτων, ἐνομίσαμεν τὸ νὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ λαοῦ χαρακτῆρας τινὰς, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς εἰς καθρέ-

πτην, να βλέπη τις τὰ ἐλαττώματα, οὐκ ὀχ-
 τὸν κυριεύουσι, καὶ να ἐξαιλείῃ αὐτὰ ἀπὸ τὸν
 ἑαυτὸν του, ἢ να τὰ μετριάξῃ, ὅσον εἶναι δυνατὸν.
 Ὅταν δὲ ἡμεῖς θεραπευθῶμεν, θέλομεν καταστα-
 θῆ διπλάσιως εὐτυχεῖς· καὶ διότι ἡμεῖς ἀπαλλα-
 τόμεθα ἀπὸ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα μᾶς κατα-
 σταίνουσι ὀχληροῦς, ἢ ἐπιθλαβεῖς, ἢ γελοίους εἰς
 τὴν κοινωνίαν, καὶ διότι ἀποφεύγομεν τοῦ να με-
 ταδώσωμεν ταῦτα καὶ εἰς τὰ τέκνα μας. Δυστυ-
 χῶς οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι ἡμῶν δὲν μᾶς κάμνουσι
 προσεκτικούς εἰς τὸ να γνωρίσωμεν τὰ ἐλαττώ-
 ματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κυριεύομεθα, διὰ να μὴν μᾶς
 φανῶσι δυσάρεστοι. Οἱ δὲ λόγοι τῶν ἐχθρῶν μας,
 οἵτινες ἤμποροῦσαν να μᾶς ὀνειδίσωσι διὰ τὰ ἐ-
 λαττώματά μας, σπανίως φθάνουσι εἰς τὰς ἀ-
 κοάς μας. Διὰ τοῦτο μόνος τρόπος τῆς θεραπείας
 μας νομίζομεν ὅτι εἶναι, τὸ να παρατηρῶμεν ἐὰν
 κυριεύομεθα ἀπὸ κανέν πάθος, περιεχόμενον εἰς
 τοὺς ἐκθετομένους χαρακτῆρας, να φροντίζωμεν
 να προμηθευθῶμεθα τὰ μέσα τῆς θεραπείας. Ὁ
 τρόπος αὗτος τῆς θεραπείας εἶναι καὶ ὁ πλέον ἄ-
 λυπος· διότι οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐχθροὶ, οἵτινες, ὡς ἀ-
 νωτέρω, ἠδύναντο να μᾶς ἀναφέρωσι τὰ ἐλαττώ-
 ματά μας, ἀποβαίνουσι ἐξίσου εἰς ἡμᾶς δυσάρε-
 στοι, καὶ μᾶς λυποῦν διὰ τῆς γνωστοποιήσεως
 τῶν ἐλαττωμάτων μας. Πολλάκις μάλιστα ἀπο-
 βαίνομεν πλέον ἐπίμονοι εἰς αὐτὰ· διότι ἄλλοι ἐ-
 τόλμησαν να μᾶς συμβουλευίσωσι. Μόνος του λοι-
 πὸν ἕκαστος ἀναγινώσκων τοὺς χαρακτῆρας μετὰ
 προσοχῆς, ἤμπορεῖ να κατορθώσῃ τὴν διόρθωσίν
 του, χωρὶς να ταπεινωθῆ ἐνώπιον τῶν ἄλλων, οἵ-
 τινες ἠθέλων τὸν ὀνειδίσει, ἢ τὸν συμβουλεύσει διὰ
 τὰ ἐλαττώματα αὐταῦ.

Ἄ κ α ι ρ ο ς .

Ἄκαριος εἶναι ὅστις δὲν φέρεται ἀρμοδίως κα-
 τὰ τὸν καιρὸν καὶ τὰς ὑποθέσεις· καὶ διὰ τοῦτο
 ἀποβαίνει ὀχληρὸς καὶ δυσάρεστος πρὸς ὅσους συ-
 ναναστρέφεται.

Ὁ ἄκαιρος, ἐν ᾧ βλέπει τὸν φίλον του βεβαρυ-
 μένον ἀπὸ κατεπειγούσας ὑποθέσεις, αὐτὸς ἐπιμέ-
 νει να τοῦ ὀμιλήσῃ διὰ τὰς ἐδικὰς του. Καὶ τε-
 λειώσας τὴν ὑπόθεσίν του ἐξακολουθεῖ να κάθεται
 καὶ να ὀμιλῇ, ἐν ᾧ ὁ φίλος του βιάζεται να ἀνα-
 χωρήσῃ. Καλεῖ εἰς περίπατον ἀνθρώπους, οἵτινες
 μόλις ἐπέστρεψαν ἀπὸ μακρυνὸν δρόμον. Ζητεῖ
 τὸν ἵππον τοῦ φίλου του εἰς ἡμέραν, καθ' ἣν αὗτος
 πρόκειται να ἐξέλθῃ εἰς ἵππικὴν περιοδείαν. Ζητεῖ
 δάνειον ἀπὸ φίλου, ὅταν αὗτος ἔλαβε τὴν εἰδησιν
 πτωχεύσεώς τινος, ἀφ' ἧς ἐζημιώθη ἀρκετά. Προσ-
 φέρει τὴν ἐγγυήσιν του εἰς φίλον, ὅταν αὕτη ἀπο-
 βαίνη περιττῆ, ἐκδικασθείσης τῆς ὑποθέσεως.
 Προμηθεύει ἀγοραστὴν προσφέροντα πλειοτέραν
 τιμὴν, ἀφοῦ ὁ φίλος του ἐξεπώλησε πλέον τὰ ἐμ-
 πορεύματά του. Παρευρισκόμενος εἰς γάμους ἢ
 ἀρραβῶνας, ἀναφέρει ἀνέκδοτα ἀπιστίας περὶ τὸν
 συζυγικὸν δεσμὸν, ἢ δυστυχήματα καὶ δυσάρετα
 περιστατικὰ, ἐπελθόντα μετὰ τοὺς γάμους. Πα-
 ρούσης ἐγγύου καὶ ἐτοιμοτόκου γυναικὸς διηγεῖται
 δυστυχήματα συμβάντα ἐκ δυστοκιῶν. Κατακρί-
 νει πικρῶς τὴν ἀσχημίαν ἐπὶ παρουσίᾳ ἀσχημῶν
 γυναικῶν, καὶ διηγεῖται ἀνέκδοτα γελοῖα εἰς οἰ-
 κίαν, ὅπου ἐπῆγε διὰ να συλλυπηθῆ. Ἐν γένει δὲ
 προσφέρει τὴν συνδρομὴν του εἰς ἐκείνους, οἵτινες
 δὲν τὴν ζητοῦν, καὶ τὴν ἀρνεῖται εἰς ἐκείνους, οἵ-
 τινες τὴν ἐπικαλοῦνται.

Ῥαδιοὔργος.

Ῥαδιοὔργος ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ὅστις μεταχειρίζεται κρυφίως ὅλα τὰ μέσα, καὶ νόμιμα καὶ ἄνομα, ὅσα νομίζει ἀναγκαῖα πρὸς ἐπιτυχίαν ἐνὸς σκοποῦ, ὅστις θέλει εἶναι, ἢ ἐπιτυχία ἐδική του, ἢ ἀποτυχία τῶν ἐχθρῶν του. Ὁ ραδιοὔργος πραγματικῶς δὲν ἔχει οὔτε εὐαισθησίαν, οὔτε γενναϊότητα, οὔτε φιλίαν, οὔτε κἀνὲν τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι τοσοῦτον εὐάρεστα εἰς τὰς σχέσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ ὡς καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου. Κυριεύεται δὲ μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸ συμφέρον, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου μεταχειρίζεται τὸν δόλον, τὴν ἀπάτην, τὴν ἀπιστίαν, καὶ ἄλλα χαμερπῆ καὶ αἰσχρὰ πάθη, ὡς τὴν ὑπόκρισιν, τὴν προδοσίαν καὶ τὴν διαβολήν.

Ἡ Ῥαδιουργία ἐνεργεῖ ἐν τῷ κρυπτῷ μὲ τόσας περιπλοκάς, καὶ τόσον καταχθονίως, ὥστε εἶναι πολὺ δύσκολον ἢ ἀνακαλύψῃ τις τὴν σειρὰν τῆς, καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς. Ἡ Ῥαδιουργία ἔχει τὴν ἔδραν τῆς καὶ τὸ εὐρυχωρότερον αὐτῆς στάδιον πρὸ πάντων εἰς τὰς αὐλὰς, ὅπου ἡ ἐπιθυμία τῆς προόδου κάμνει πολλοὺς νὰ ἀδιαφορῶσιν ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς. Θύματα δὲ ἀσφαλῆ τῆς ραδιουργίας εἶναι πάντοτε οἱ ἀπλοῦ καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος ἄνθρωποι, οἵτινες ἔχουσιν ὅλως ἀντίθετον χαρακτῆρα ἀπὸ τῶν ραδιοὔργων· διότι οὔτε νὰ ἐνναήσωσι δύνανται, οὔτε νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὰς πλεκτάνας τῆς ραδιουργίας.